

**Markéta
Harasimová**

Nakladatelství
ČS

Vražedná

**v
vášeň**

Markéta Harasimová

VRAŽEDNÁ VÁŠEŇ

Markéta Harasimová

VRAŽEDNÁ VÁŠEŇ

Copyright © Markéta Harasimová, 2015

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2015

Photo on Cover © Samphotostock.cz, 2015

Photo of Author © Ateliér Alcafoto, 2015

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2015

© Nakladatelství ČAS, 2015

ISBN 978-80-7475-098-4

PROLOG

Opíral se loktem o otevřené okénko svého nablýskaného mercedesu a prsty rytmicky bubnoval do kůží potaženého volantu. Hypnotizoval pohledem masivní šedivé dveře věznice a občas potáhl z dlouhé tenké cigarety. Kouřil zásadně slimky, přišlo mu to jaksi stylovější. Také se lépe hodily k jeho vysoké štíhlé postavě i dlouhým, elegantním prstům. Vyfoukl obláček kouře a labužnický přimhouřil oči. Doslova cítil, jak mu nikotin koluje tělem, a užíval si to.

Nicméně už začínal být netrpělivý. Kde ksakru tak dlouho vězí? Okouní před tou odpudivou budovou už skoro půl hodiny! A to jen proto, aby odsud vyzvedl tu ubohou existenci, svého nedomrlého bratrance s inteligencí tchoře. Jenže ho potřeboval. V hlavě má sice vybráno, ale umí zacházet s nožem a nešťítí se použít ty své krátké tlusté pazoury pro jakoukoli ničemnost. A právě díky absenci mozku bude ideálním členem týmu, který potřebuje vybudovat.

Odhodil nedopalek na rozpraskaný asfaltový chodník a podmračeně se zadíval zpátky k věžeňským vratům. Jeho zachmuřený výraz jako by je odemkl – konečně se otevřely a mezi nimi se objevila nevysoká mužská postava ve vyšisované džínové bundě s ušmudlaným beránkem u krku. Silná stehna obepínaly nemoderní tmavomodré džíny a nohy vězely v bagančatech připomínajících terénní vozidlo. Nutno podotknout, že značně opotřebené. Roman, který si odnepaměti nechal říkat Remy, se rozhlédl a jeho kulatý obličej, pokrytý prošedivělým strništěm, se roztáhl do širokého úsměvu.

Přestaň cenit ty špinavé tesáky a hni svým tlustým zadkem! Mávl na bratrance a znechuceně odvrátil pohled od zavalitého těla, jež končilo hranatou lebkou s popelavými vlasy, zkrácenými strojkem na délku maximálně dvou milimetrů. Ani zdálky v sobě nezapře kriminálního, pomyslel si. Remy mu bylo téměř o pět let méně, ale časté pobyty ve vězení ho poznamenaly. Zdál se rozhodně starší, než by měl ve svém věku vypadat. Mimoděk si přihladil pečlivě zastřížené hnědé vlasy a mrkl do zrcátka, které odráželo dokonale oholenou tvář. Mezi námi dvěma je opravdu propastný rozdíl, říkal si přitom samolibě.

„Nazdar bratráčku!“ žuchl sebou Remy do sedadla spolujezdce. „Čemu kurva vděčím za takovou péči? Vodvoz tou tvojí nóbl károu přímo z lochu, to je kurva vodvaz! Fakt dobrý!“ poplácal palubní desku z umělé kůže.

Měl sto chutí tu jeho pracku srazit dolů, ale opanoval se. „Ahoj,“ pozdravil místo toho uhlaženě. „Konečně. Čekám tady půl hodiny.“

„A má bejt, kurva? Si myslíš, že sem se tam zdržoval schválně, ne, vole?“ S hlasitým povzdechem nastartoval. „To si skutečně nemyslím.“

„Si kuř. Řekneš mi teda kurva, proč ses tak najednou vozval černý ovci rodiny, he? Nejsem magor a nesežeru ti žádnou kravinu. Kvůli dobrému skutku tady nejsš.“

„To jsi pochopil správně.“

„Kurva, cigára! Dej to sem!“ natáhl se Remy bez rozpaků pro krabičku, vyklepl cigaretu a připálil si značkovým zapalovačem.

Hodil po něm nevraživý pohled, ale když se jeho kuřácké potřeby vrátily na místo, obrátil pozornost zpět k vozovce. „Dávej bacha, ať mi nepropálíš čalounění.“

„Dávej bacha, ať mi nepropálíš čalounění,“ parodoval ho Remy jízlivě. „Ty vole, ty seš ale snobskej panák. Náš vzornej studentík. Kurva, co je to za teploušský cigá?!“ ohrnul pohrdavě rty a zašklebil se, jako by si až teď všiml, co kouří.

„Jestli ti smrdí, klidně to rovnou típni.“

Remy mávl rukou. „Se hned nenasírej. Tak co? Vybal to. Potřebuješ, aby za tebe práskanej bratránek něco vyřešil? Sere tě stará?“

„Nemám žádnou *starou*.“ Kdyby to slovo slyšela Medy, vyškrábe mu na místě oči.

„Pardón, no jasně, supr kára, supr hadry, ty máš beztak nějakou načinčanou dvacítku, co ti ho vykouří i ve spánku, co? Kurva, já bych šukal!“ popadl se výmluvně za rozkrok.

Došla mu trpělivost. „Přestaň blbě žvanit, nebo tě vysadím!“

„Ježíš, vole!“ obrátil Remy oči v sloup a potáhl z cigarety tak mocně, jako by na dávce nikotinu závisel jeho život. „Tak vo co de?“ obrátil poněkud vodnatý pohled k řidiči.

„Mám v plánu obrovský kšeft. Byznys roku, co roku, století. Věc, která když klapne, budeme těžce za vodou.“

„Ty a kšeft, jo? Takovej študovanej suchar? To ti mám kurva věřit?“ Remy se rozchechtal, až mu zaskočilo a on plynule přešel do chrchlavého kašle.

Měl co dělat, aby se mu neobrátil žaludek. Kdyby toho pitomce nepotřeboval, už by ho dávno vyhodil z auta. „Nejsi tady od toho, abys něčemu

věřil nebo tomu nedejbože *rozuměl*," zdůraznil. „Tohle je pečlivě promyšlená akce, která vyžaduje inteligentní mozek, a ten, jak snad chápeš, z nás dvou mám já.“

„No jasně, jasně, bratránek-podívejte-se-na-něho-jak-je-dokonalej,“ zašklebil se Remy posměšně. „Tak na co si káp?“

„Po tom ti nic není. Chceš prachy, nebo ne?“

„Prachy mi nesmrdej.“

„Tak drž zobák. Buď pro mě budeš dělat bez debilních otázek a budeš v balíku, anebo si rovnou vystup a starej se o sebe, jak chceš.“

„Sem tolik neřek, ne?“

„Takže abychom si rozuměli: já jsem šéf. Já dávám úkoly, ty je plníš. Bez keců. Jasně?“

„Jasný. Kolik mi to hodí?“ přivřel podezíravě oči a upustil nedopalek na kobereček pod sebou.

„Do prdele, kam si myslíš, že ten vajgl házíš?!“ vyjel konsternovaně.

„Se neposer. Vím snad, jak se votvíraj ty posraný vokna?“

Zmáčkli ovladač a okénko u spolujezdce se vysunulo. „Vyhod' to ven!“

„Kurva práce,“ sehnul se Remy neochotně pro špaček. „Tak kolik?“

„Rozhodně mnohonásobně víc, než když vybereš podělanou benzínku.“

„Ty mi dycky šly.“

„Jo, akorát sis z nich odnesl pár tisícovek a maximálně několik kartonů kuřiva. Kromě toho ses nechal chytit jako hlupák. Mě nezajímá nějaká blbá vloupačka, mluvím o milionech.“

„Kuuurva!“ hvízdli Remy a natáhl se bez ptaní pro další cigaretu. „Si děláš prdel?“

„Nedělám. A potřebuju ještě jednoho chlapa. Pěkně ostrého, co se vyzná. Nesmí se bát násilí, naopak, čím větší surovec, tím líp. Znáš někoho? Ale spolehlivého. Musí umět držet hubu a krok, nepotřebuju chytráka se sklonem srkat do všeho rypák.“

Remy soustředěním nakrčil uhrovité čelo. „Vo někom bych věděl. Guzna. To je správněj týpek, žádnej hulibrk. Před mejma vočima zmasakroval pět mukulů najednou. Seděli sme spolu, šel ven tak před půl rokem. Kurva, zabil chlapa holýma rukama,“ pronesl s neskryvaným obdivem. „Vole, představ si to. Měl žízeň, tak si šel pro flašku fernetu do večerky. A ten pitomej Vietnamec, co tam vobsluhoval, prostě nepochopil, že u sebe nemá šrajtofli. Prej mu to pití nedá. Tak ho popad pod krkem a krapet s ním zatřás. Ten žluťák to neudejchal.“

„Za to seděl?“

„Za to ne, na to mu nepřišli. To mi řek sám. Umí i jiný věci.“

„Neštítí se krve?“

„Ten, ty vole? To je úchyl jak prase! Děsně rád si kuchne nožem,“ začechtal se Remy.

„Je loajální?“

„Co jesli je?“

Musel se opanovat, aby bratrance nedal pěstí. „Jestli umí mlčet a dělat, co mu řekne šéf, když se mu pořádně zaplatí.“

„Jako jesli je na prachy? Jasně! Zapře vlastní matku, když de vo love. Potřebuje na fet a na kurvy. Do prdele, já bych píchal!“

„Dej už pokoj s tím šukáním!“ okřikl ho. Fajn, ten Guzna by se mohl hodit, dodal si v duchu. „Víš, kde toho tvého kolegu najdeme?“

Remy vůbec nepostřehl ironii. „Si kurva kuř. Je to kámoš.“

„Tak jedeme za ním.“ Dva vylízané mozky s rukama jako lopaty a schopné jakéhokoli svinstva, to je přesně to, co potřebuje, aby zrealizoval svůj plán.

Velkolepý plán!

Na rtech se mu zformoval spokojený úsměv. Jo, tentokrát všem vytře zrak. Až to uskuteční, uvolní si konečně ruce a zmizí z téhle mizerné země co nejdál. Zbytek života stráví v nějakém parádním sídle na Havaji nebo v jiném ráji na zemi, bude kouřit jen kvalitní doutníky a pít nejlepší whisky, jakou je možné si koupit.

A rozhodně s sebou vezme Medy.

KAPITOLA 1.

„Doprčic!“ zaklela Liliana polohlasem a trochu zděšeně se rozhlédla po restauraci, aby zjistila, kolik hostů zaznamenalo její trapné zakopnutí o srolovaný okraj koberce. A to se tak snažila o elegantní vstup! Bohužel moment, kdy špička její kozačky zůstala zaseklá pod běhounem, zatímco zbytek Lilina těla pokračoval kupředu, podle dušeného smíchu spatřil snad každý dnešní návštěvník. Konečně našla rovnováhu a nejradši by se propadla, protože jí nadto tváře zbarvil horký ruměnc. Dobře věděla, že jí nesluší.

Bože, ta ostuda!

„Opatrně,“ poznamenal otcovsky postarší tělnatý muž od nejbližšího stolu, který sdílel s dalšími třemi pány podobného vzezření. Parta šedesátníků, co od svých stárnoucích manželek ten středeční večer utekli „na jedno“. Srovnala si krátký blejzr a kabelku, přinutila se nasadit jakžtakž důstojný výraz, a aniž na poznámku jakkoli zareagovala, pokračovala v chůzi. Bohudíky odolala pokušení obléct si na dnešní první rande sexy šaty. Místo toho moudře zvolila těsně padnoucí džíny, bílé tričko a kabát. Blížil se konec března a bylo nezvykle teplo, přesto si obula kozačky typu „koně“, protože měla pocit, že budou působit méně vyzývavě než klasické lodičky. V šatech s krátkou sukní a svůdných botičkách by její směšný vstup do ložárny byl rozhodně ještě ostudnější.

Nenápadně přejela očima zpod přivřených řas stoly a periferně zahlédla Artura. Čekal na ni v boxu u zadní stěny, nebo spíš před ním. Zdálo se, že vyskočil, když ji viděl přicházet. Opíral se teď ležérně jedním bokem o stůl se založenými rukama a ve tváři mu pohrával úsměv.

Byli kolegové v biofarmaceutické laboratoři. On už tam pracoval řadu let, ona nastoupila před několika měsíci jako asistentka majitele a ředitele v jedné osobě. Kromě toho však dělala tak trochu od všeho něco, zařizovala porady, školení, roznášela poštu. Díky tomu také poznala Artura. Jeho vizáž ani trochu neodpovídala profesi, kterou si vybral jako své povolání. Byl vědecký pracovník v lékařství, tipovala by ho však spíš na bohémského umělce, ale možná také cestovatele nebo snad horolezce či závodníka rallye. Měl silné charisma a vyzářovala z něho syrová mužnost, která Lilianě

neseděla k něčemu tak suchopárnému, jako je výzkum. Tedy alespoň jí věda poněkud nezáživná připadala.

Jistě se dobře baví, pomyslela si nyní rozmrzele. Koneckonců se svým neplánovaným „tanečkem“ postarala o všeobecnou zábavu. Silou vůle však pocity trapnosti zaplašila. Když pak opět přehlédla hosty, sklánějící se nad svým pitím nebo večeří, nikdo si jí už nevšímal. Kromě Artura.

Usmála se a zdolala už bez dalšího průšvihů krátkou vzdálenost, která je dělila.

„Ahoj!“ uvítal ji a naklonil přitom hlavu trochu na stranu. V rozhalené kostkované košili, pod kterou měl oblečené černé tričko, a jednoduchých černých džínách mu to moc slušelo. Byl štíhlý a dobře stavěný, spíš typ běžce než kulturisty. Hnědé vlasy se zlatými odlesky nosil nakrátko a sčesané z čela na stranu. Zpod hustého obočí svítily bystré oči barvy hořké čokolády, lemované vráskami smíchu. Širokou bradu si holil dohladka a uprostřed ní měl jako poznávací značku výrazný dolíček. Jeho spodní ret by o poznání plnější než horní.

Byl zkrátka přitažlivý, a Lil vůbec nevadilo, že je mu už pětáctýřicet. Šestnáctiletý věkový rozdíl ji neznervózňoval. Koneckonců si stačilo vzpomenout na trstní konec poslední známosti s jejím vrstevníkem. Zatřepala hlavou, aby ji vyprázdnila. Připomínky někdejších vztahů na první schůzku nepatří.

„Ahoj,“ odpověděla na pozdrav. „Doufám, že nečekáš dlouho. Snažila jsem se přijít včas.“

„Jsi tu naprosto přesně, já jsem dorazil před minutkou.“ Sehnul se a podal jí jedinou rudou růži. Květ měla mohutný a stonek dlouhý snad metr. „Pro tebe. Něčím mi tě připomínala,“ usmál se.

„Díky,“ přivoněla si. „Je nádherná.“

„Já vím. Jako ty. Pojď, posaď se,“ pokynul k lavici čalouněné reznou látkou a gestem ruky naznačil, že jí pomůže z kabátu.

S úsměvem se za jeho asistence vysoukala z rukávů, a zatímco blejzr odnášel k blízkému věšáku, usedla a přehodila nohu přes nohu. Během chvíličky byl zpátky a posadil se naproti ní. „Už jsem se začal těšit, že ti budu moct poskytnout první pomoc. Tedy, pokud bych se k tobě dostal dřív než někdo jiný. Tvůj nepřehlédnutelný příchod s kulturní vložkou vyvolal značný zájem obecenstva,“ zasmál se.

„Vtipné,“ utrousila, ale také se neubránila pousmáním. „Chtěla jsem jen trochu uvolnit atmosféru, co je na tom špatného?“

„Samozřejmě mi hned došlo, že jde o pečlivě připravenou choreografii,“ měřil si ji pobaveně a koutky úst mu nebezpečně cukaly.

„Jistě, trénovala jsem to celý včerejší večer,“ vystrčila bradu a zatvářila se, že to myslí smrtelně vážně.

„Musím ti vyseknout poklonu, vynaložené úsilí se rozhodně vyplatilo,“ přikývl, a když se pak jejich pohledy střetly, propukli oba v smích. „Jsem vážně rád, že jsi přišla,“ navázal, když se uklidnili. „Trochu jsem se obával, že ten můj mail rovnou smažeš. Uznávám, že to byl trochu netradiční způsob, jak ti dát najevo zájem, ale nedokázal jsem přijít na žádný jiný, aby zároveň nebyl příliš otřepaný.“ Seděl s rukama uvolněně položenýma na desce stolu, mírně nakloněný dopředu, a jeho příjemně řezaný obličej se usmíval spolu s ústy. V očích mu zářily veselé jiskřičky.

„Bylo to poprvé, co mě někdo pozval na schůzku přes mail. Řekla jsem si, že bude zajímavé sledovat, jak ti to půjde bez počítače a klávesnice,“ pokrčila vesele rameny a vmáčkla záda do opěradla, aniž z něho spustila šibalský pohled. Artur zvedl palec na znamení, že má bod.

„Tak to abych se sakra snažil udělat dojem tváří v tvář.“

„To ano,“ přikývla s pousmáním. „Musím ale uznat, že máš docela slušné básnické střevo. Napsal jsi to hezky.“

„Byl to takový momentální nápad,“ uculil se skromně, ale zdál se polichocený. „A když jsem to odeslal, už jsem stejně mohl jen čekat, jak zareaguješ.“

Připomněla si zprávu, která jí od něho přišla před pár dny. Četla ji tolikrát, že ji znala prakticky zpaměti. *„Je těžké vidat Tě na chodbách nebo u Tvého stolu, a zůstat chladným. Tvé oči a milý úsměv mám před očima pořád. Myslím na Tebe o moc víc, než je zdravé, a tak zkrátka přišla chvíle, kdy s tím v rámci zachování zdravého rozumu musím něco udělat. Rovnou ale napíšu, že má mužská ješitnost dostane pořádně na frak a moje ego naprosto zničí, když mě pozvání na schůzku odmítneš. Budu trpět jako zvíře. Něžná bytost, jako jsi Ty, určitě zvířata miluje. Prosím tedy, přijmi ho. Představ si klidně, že u toho klečím, i když jsem už pětadvacetiletý (ale stále čilý!) revmatik. Večeře?“* Když četla jeho slova, pociťovala po těle zvláštní trnutí a musela se usmívat. Možná právě ta směsice romantiky a sebeironického humoru ji přesvědčila, aby na to rande šla. Přiznala si, že se jí Artur jako muž líbí, jen jí ani ve snu nenapadlo, že to je oboustranné. Nepřipadala si ničím výjimečná ani zajímavá.

Proto ji pozvání na večeři překvapilo. Příjemně. Byla sama už víc než osm měsíců a zjišťovala, že jí začíná scházet mužská náruč. A až dosud se neobjevil nikdo, ke komu by jí to vnitřně táhlo.

Než stačila říct něco dalšího, objevila se u nich poněkud udýchaná servírka a hned na ně vychrlila ospravedlnění, že je nechala čekat. „Dobry

večer. Omlouvám se, kolega onemocněl, a tak jsem na celou restauraci zůstala sama. A zrovna dneska máme takhle plno! Budete jíst?“ Jídelní lístky na stůl téměř hodila a vyčkávavě se na ně zadívala.

„V pořádku,“ odušil Artur s klidným úsměvem. „Máme čas. A jíst budeme.“

„Co si dáte k pití?“ nachystala si bloček a tužku.

Tázavě se zadíval na Lilianu. „Na co máš chuť?“

„Bílé víno?“ nadhodila.

„Rozlévané máme buď müllera, nebo veltlínské,“ informovala je servírka.

„A v láhvi máte jaké?“ zeptal se Artur.

„To bych vám musela přinést vinný lístek.“

„Tak nám ho prosím přineste,“ požádal a dívka s úslužným přikývnutím odkvačila. „I já dnes dám přednost bílému vínu,“ obrátil pozornost k Lilianě. „Ačkoli častěji piju pivo.“

Museli čekat dalších pár minut, než se obsluha s lístkem objevila, ale čas vyplnili hovorem, takže jim to nijak nevadilo. Lil nechala výběr vína na Arturovi s tím, že se v něm zase tolik nevyzná a ráda se nechá překvapit. „Jen doufám, že to není součást zkoušky, jak obstojím,“ zabručel a vrhl na ni štěněcí pohled. „Taky nejsem bůhvíjaký znalec.“

Zasmála se. „To zvládneš.“

„Nezbývá mi než doufat,“ pokrčil rameny. Po krátkém váhání zvolil suché chardonnay a požádal o džbán vody. Objednali si rovnou i jídlo, třebaže si Lil uvědomila, že vlastně ani nemá hlad. Což u ní bylo s podivem.

Artur se ukázal jako příjemný společník, rozhodně se nenudila ani minutu a navíc se zdálo, že se dobře doplňují. Víno jí zachutnalo, a než jim přinesli večeři, měli ho už téměř dopité. Artur tedy požádal o druhou láhev.

„Vidím, že tu štíhlost máš od přírody,“ okomentoval Lilianin talíř, na kterém se skvěla smažená kuřecí kapsa, hranolky a tatarka. Jen pokrčila rameny.

„Dobře pálím,“ poznamenala. „Ale ty se taky nešetříš,“ rozesmála se, když před ním přistál vysoký vepřový steak s pepřovou omáčkou.

„Rád jím. Pak to ale musím vyběhat,“ mrkl na ni. „Nemám takové štěstí jako ty.“

„No, nevím, jestli...“ začala, ale zarazil ji povědomý hlas, který disharmonicky narušil tlumený hovor a hudbu v lokále. Oba se naráz otočili směrem, odkud zazněl.

A kruci,“ ucedil Artur. „Doufám, že nebudu muset zasáhnout.“ Stiskl rty, čímž se mu prohloubily rýhy táhnoucí se od čřípí nosu ke koutkům

úst. Když si Liliana pečlivěji prohlédla vysokého prošedivělého muže s beznadějně rozčuchaným plnovousem, který se právě opřel o bar, rozpoznala v něm Arturova kolegu z kanceláře Vojtěcha Zagu. Zvučným barytonem se dožadoval u pomalé obsluhy láhve koňaku.

„Vypadá to, že trochu přebírá,“ poškrábala se na nose. „Ale neviděla jsem ho tady sedět, když jsme přišli,“ zamyslela se s nakrčeným čelem.

„Asi si přišel jen pro pití, bydlí nedaleko a okolní obchody už budou mít zavřeno. Sakra, poslední dobou mívá trochu příliš často žízeň...“ odušil zamračeně. „A co hůř, Němec si toho už taky všiml.“

Němec byl zakladatel a ředitel firmy ViaSan, pro kterou všichni tři pracovali. Přísný, ale velmi výkonný a schopný muž k sedmdesátce, který společnost na vývoj léků určených především k léčbě onkologických a neurologických onemocnění vybudoval doslova z ničeho. Začínal před více než dvaceti lety, krátce po revoluci, a dnes byla jeho firma jednou z předních na trhu. Zaměstnával schopné vědce, často špičky v oboru, a Vojtěch Zaga mezi ně bezesporu patřil.

Když ho však Lil sledovala nyní, jen těžko by v něm hledala uznávaného badatele, který stál za vývojem několika průlomových léčiv. Spíš připomínal bezdomovce – vlasy i vousy přímo volaly po nůžkách, šedivá pleť působila nezdravě a oblečení jako by nesvlékl několik dní, tak bylo zmačkané. I na dálku byla jeho zanedbanost do očí bijící.

„Chceš tím říct, že má problémy s alkoholem?“ stočila pohled zpátky k Arturovi, protože se jí zdálo nevhodné na Zagu tak nepokrytě zírat.

Také se na ni podíval a potlačil hluboký povzdech. „Bohužel asi ano. Nezazlívám mu to po tom, co ho potkalo, ale jestli bude takhle pokračovat, nedopadne dobře. Navíc je hlavou projektu, který už prakticky končí, a to Němce znervózňuje ještě víc. Potřebuje ho, ale s čistým mozkiem. Což,“ mrkl krátce přes rameno a pak se očima vrátil k Lilině tváři, „jak právě teď názorně vidíš, občas nemá. Pod slovem ‚občas‘ rozuměj skoro denně.“

Překvapeně vykulila oči. „Vážně? To je to až tak zlé? A, tedy, jestli to není tajné, co se mu vlastně stalo?“

„Není to tajné. Nejspíš si to už nepamatuješ, musela jsi tehdy u ViaSanu být hodně krátce. Vojtova manželka zemřela před necelým půlrokem na rakovinu.“ Zkroutil ústa v neveselém úsměvu. „Je to ironie. Skoro deset let pracuje na léku, který s tou zákeřnou potvorou dokáže zatočit, a těsně před začátkem klinických studií mu ta nemoc vezme ženu,“ pokračoval Artur a Liliana mu visela na rtech. „Ještě smutnější je, že nemohli mít děti, takže zůstal docela sám. Ti dva žili jeden pro druhého,

jen já jsem se u nich občas stavoval. Když jsem neměl partnerku, Vojtova žena, neřekl jí jinak než Maruška, mě často zvala na večere. Měla pocit, že strádám nedostatkem domácí stravy.“ Tentokrát bylo jeho pousmání o poznání teplejší, i když ani teď z něho nevyzařovala radost. Spíš něco jako milá vzpomínka.

„Musí to pro něho být hrozně těžké,“ hlesla Lil a vzpomněla si přitom na své rodiče. Táta byl asi v Zagově věku, takže jeho paní mohla mít zhruba tolik let jako její máma. Stáhlo se jí hrdlo při představě, že by máma onemocněla a zemřela. Připadala jí na to příliš mladá a vitální.

„Je, moc,“ souhlasil Artur. „Něco málo mi řekl, když byl ve sdílnější náladě. Byli spolu skoro pětadvacet let.“

„To si vůbec nedokážu představit,“ přiznala. Tolik jí ani nebylo. Dokonce i její starší sestra Aneta byla na světě kratší dobu, než trvalo manželství toho nešťastného člověka, balancujícího nyní na nejistých nohou před barem. Poplácával se rukama po kapsách, patrně hledal peníze.

„Ani já ne. Ale měli hezký vztah. Nechodili moc mezi lidi, přátel měli opravdu málo a rodinu prakticky žádnou. Vojtův bratr v osmdesátých letech i s manželkou a dětmi emigroval, nebyli spolu pak už moc ve spojení. A Marie byla jedináček.“

Restauraci se rozlehlo Zagovo opilecké zahalekání, kterým se pokoušel vyjádřit poděkování za láhev, kterou konečně třímal v ruce. Pak se otočil a klopytavě zamířil k východu.

„Nerad bych vám zkasil večer,“ zaváhal Artur, „ale možná bych ho měl doprovodit domů. Opravdu to dneska přehnal, a jestli vypije další flašku, tak potěš pánbůh. Omlouvám se, Lil...“ Upřel na ni kající pohled.

„Není zač, chápu to. Neměli bychom ho v tom nechat,“ ujistila ho s pohledem upřeným na Zagu, který se právě ramenem tvrdě uhodil o zárubeň, protože netrefil do dveří.

Artur vyskočil. „Klidně se najez, pokusím se vrátit co nejdříve.“

„Půjdu s tebou,“ zavrtěla hlavou a také vstala.

Zatvářil se nejistě. „Nemusíš...“

Pozvedla paži, aby zdůraznila své rozhodnutí. „Půjdu. A nezlobím se, opravdu. Raději zůstanu s vámi, než abych tady posedávala. Ale už utíkej, než si něco udělá,“ pobídla pak Artura a výmluvně mrkla za jeho záda.

„Tak dobře,“ souhlasil rychle. „Jen Vojtu trochu zdržím, než zaplatím.“

Stačila jen přikývnout, a byl pryč. Zatímco sbírala svou kabelku a šla pro kabát, pozorovala koutkem oka, jak Zagu nasměroval k nejbližší židli, vzal mu z ruky koňak a sám zamířil k baru. Zatímco mu servírka chystala účet

za jídlo, které ani neochutnali, přinesl kolegovi sklenici čisté vody a přinutil ho ji vypít. I na dálku viděla, že to není snadné, jelikož Zaga měl rozhodně chuť na něco ostřejšího.

Oblékla se, vzala svou růži a přikročila ke dvojici právě ve chvíli, kdy staršímu muži padla brada na prsa. „Promiň, chtěl jsem ti pomoci,“ všiml si Artur jejího kabátu, zatímco do kapsy džínů strkal peněženku.

„To je v pořádku. Hlavně, abychom tady kolegu dopravili domů,“ shlédla na Zagu se špetkou pochybností. „Zdá se, že usnul.“

„Tak ho probudíme,“ zatřásl s ním nevybíravě Artur. „Vojto! Jde se domů, haló!“

„Nevezmeme si radši taxi?“ nakrčila čelo. Při své výšce sto padesáti osmi centimetrů a necelých padesáti kilogramech si nebyla jistá, že Arturovi s tímhle břemenem nějak účinně pomůže. Nervózně si zastrčila za uši lesklé kaštanové vlasy, strážené do účesu typu „bob“.

„Neboj, zvládnu ho. Ty mi jen otvírej. Taxi je zbytečné, má byt jen pár set metrů odtud. Když zůstane vzhůru a neprašťí sebou, dotáhnu ho, kam je potřeba.“

„To doufám,“ zabručela a sledovala, jak se opilý muž mátožně probouzí z kratičkého spánku a s Arturovou pomocí vstává ze židle. Popadla láhev a ukryla ji v náručí, aby na ni neviděl.

„Vy... Já vás znám...“ upřel na Lil Zaga kalný pohled, když se konečně opřel o svého mladšího kolegu a všiml si jí. „Odkud vás znám?“ napráhl ukazovák a zašermoval jím před jejím obličejem, takže radši couvla.

„Z práce,“ odtušila stručně.

„Ahá!“ protáhl, nicméně moc chápavě se přitom netvářil.

„Liliana je Němcova asistentka. A my dva spolu chodíme,“ prohodil Artur a poněkud tázavě shlédl na Lilianu, jako by čekal, zda jeho tvrzení popře. Ona se však jen pousmála a maličko kývla hlavou na znamení souhlasu.

Za okamžik už za nimi zavírala těžké dřevěné dveře zvenčí. Artur si Zagu nadhodil na rameni a dloubl ho do žeber. „Zkus mi trochu pomoci, kamaráde,“ zahučel. „Čím víc budeš spolupracovat, tím dřív budeš ve své posteli.“

„Nechci... postel...“

„Ale chceš, a kromě toho ji potřebuješ. Jdeme!“ Vydali se dolů ulicí osvětlenou oranžovým světlem pouličních lamp. Začalo drobně mrholit, ale i tak bylo stále příjemně teplo. Liliana ze vzdálenosti asi dvou metrů následovala oba muže, šňerující si to po chodníku zleva doprava, jelikož Artur zvolil cestu nejmenšího odporu a kopíroval Zagovu chůzi. Ta nebyla

nijak plynulá a pouze díky Arturově opoře se vešla do prostoru určeného chodcům.

Ani jeden z nich si nevšiml tmavé postavy v kšiltovce, stažené hluboko do čela, která se vyloupila ze tmy, sotva vyšli z podniku, a ukrytá ve stínu jim byla stále v patách.

Ujít těch pár set metrů jim trvalo skoro dvacet minut. Liliana, která byla zvyklá na svižnou chůzi, měla pocit, že se plazí. Když Artur opřel Vojtu, mumlajícího nezřetelné protesty, o zeď vedle vstupu do domu, pocítila upřímnou úlevu. Jelikož podnapilý kolega nespolupracoval, společnými silami mu prohledali kapsy, aby našli klíče. Ukázalo se to jako předčasné, vchod nebyl zamčený. Pak je čekal ještě poněkud těžkopádný výstup do podkroví.

Artur Lilianu nasměroval k jednomu z páru dveří, které se v horním patře nacházely. Odemkla a doširoka je otevřela, aby se mohl svého břemene konečně zbavit. Zatímco se muži valili dlouhou chodbou až na konec, kde byla ložnice, rozhlížela se kolem sebe. Zařízení bylo kvalitní, ale zanedbané. Botník hned za dveřmi zel napůl prázdnotou, zato před ním se vršila hromada bot. Věšák přetékal množstvím svršků, které na něj někdo bez ladu a skladu průběžně házel. Dveře nutně potřebovaly umýt a podlaha doslova volala po smetáku a hadru.

Podobně to vypadalo v ložnici. Postel nebyla ustlaná a povlečení Zaga měnil nejspíš naposledy před několika měsíci. Liliana raději odvrátila pohled, ale jen proto, aby zjistila, že záclony jsou na tom ještě o poznání hůř. Původní bílá barva zešedla prachem. Oblečení, rozházené porůznu po zemi a nábytku, už žalostný celek jen dokreslovalo. Z bytu vyzařovala beznaděj a zpustlost, stejně jako z jeho majitele.

Ze zamyšlení ji vytrhlo žuchnutí, jak Vojtovo tělo ztěžka dopadlo na matraci. Rošt vyčítavě zaskřípěl a Artur si úlevně oddechl. Liliana přistoupila k posteli a shlédla dolů. Zaga měl zavřené oči a těžce oddechoval.

„Asi nebude mít smysl ho svlékat,“ mínil Artur. Uznala, že znovu zvedat mužovu opilou váhu ve snaze sundat mu bundu nebo svetr by opravdu byla zbytečná námaha.

„Ani boty?“ Pomyslela si, jak by asi Marii šokovalo, že její manžel leží v posteli obutý. Jenže Marie byla mrtvá a tohle ložní prádlo už rozdíl opravdu nepozná. Zaga takto nejspíš neusínal poprvé. Odvrátila pohled.

„Necháme ho tak,“ rozhodl Artur a otočil se k Lilianě. „Stejně spí.“ Pak pohlédl na láhev, kterou stále ještě svírala v rukou. „Jo, a tohle někde dobře schovám.“ Podala mu ji a počkala na chodbě, než koňak uložil v kuchyni na nejméně pravděpodobné místo, kde by ho jeho přítel mohl hledat.

„Tak, myslím, že tady jsme hotoví,“ objevil se po chvíli vedle Lil a kajícně se usmál. „Obávám se ale, že na večeři je už trochu pozdě.“

„To ano. A asi bych už měla jít domů,“ zvedla k němu oči a zatvářila se omluvně.

Zjevně zklamaný pomalu přikývl. „Tak dobře, pojďme. Doprovodím tě. Anebo chceš jet taxíkem? Vlastně ani nevím, kde bydlíš.“

„Ráda se projdu, není to tak daleko. Tedy pokud ti nevádí chůze.“

„Vůbec ne, taky jsem pro procházku,“ souhlasil. Vyšli z bytu a zabouchli za sebou. Dveře špatně dovíraly, takže jimi musel Artur docela silně praštit. Liliana se s obavami zadívala k vedlejšímu bytu.

„Neboj,“ všiml si jejího pohledu. „Ten byt je prý prázdný, majitel ho zdědil, ale nechce to prodat ani pronajímat. Vím to od Vojty, vyhovuje mu, že se nemusí potkávat se sousedy.“

„Aha,“ přikývla jen, a pak už vyrazili po okopaných betonových schodech dolů.

O dalších pětáctyřicet minut později se zastavili u starého rohového domu, kde Liliana obývala přízemní byt. Ukázala mu svá okna, která byla hned napravo od vchodu. Dál ho ale nepozvala – a zdálo se, že on to ani nečeká.

„Mrzí mě, že ten dnešní večer dopadl takhle. Místo romantiky jsi zažila ukládání opilce do peřin a navíc půjdeš spát hladová... To jsem se tedy předvedl,“ ušklíbl se sebeironicky.

„No, bylo to trochu neobvyklé rande,“ poznamenala, ale v očích jí plály veselé ohníčky. „Rozhodně na ně nikdy nezapomenu.“

„Asi bych byl raději, kdyby pro tebe bylo nezapomenutelné z úplně jiných důvodů, ale doufám, že mi dáš šanci vylepšit si skóre. Budeš mít odvalu to se mnou zopakovat? Třeba hned zítra? Slibuju, že vyberu restauraci, která je dál od ViaSanu a Vojty. Nebo chceš raději nějakou navrhnout ty?“ upřel na ni čokoládový pohled.

„Nechme to náhodě. Co kdybys mě vyzvedl řekněme v šest, a prostě půjdeme, dokud na něco nenarazíme?“

„Skvělý nápad!“ ocenil její návrh. „Zítra v šest jsem tady jako na koni.“

Zůstali stát jako sousoší pozlacené světlem z nedaleké lampy, zaklesnutí v sobě navzájem očima. Ty jeho vyjadřovaly nechuť ji opustit a touhu políbit ta jemně vykroužená ústa, dotknout se hebké pleti s lehkým ruměncem na lících. Pomalu natáhl ruku a promnul mezi prsty pramínek Liliných vlasů. Byly jemné a voněly po nějakém květinovém šamponu.

Sjel ukazováčkem podél hrany její čelisti a zvedl jí bradu. Oči, velké a hluboké jako tůně, se na něho upřely a on se v nich málem utopil. Neodo-

lal pokušení, sklonil se a přejel rty přes její ústa. Lehounce, sotva slyšitelně zavzdychala. Bylo to spíš jen zachvění dechu. Vzrušilo ho to víc, než by byl pomyslel. Dál se nerozpakoval, vjel rukama do těch hedvábných hnědých pramenů a zaútočil na její ústa dravým polibkem.

Nebránila se. Naprosto přirozeně mu položila drobné dlaně na ramena a natočila hlavu na stranu, čímž polibek prohloubila. Arturovi unikl toužebný sten, když se jejich jazyky vzájemně propletly a roztančily v pradávném rytmu, zkoumavě přes sebe přejížděly a hladce klouzaly jeden po druhém. Bylo to tak slastné, doslova božské!

Lilianě se zdálo, že ji přestávají poslouchat nohy. Musela se o Artura opřít celým tělem a on přejel rukama z její hřívky na záda, pak ještě níž, a objal ji v pase. Byla za tu oporu vděčná. Jeho polibek byl hluboký, něžný i troufalý, a ona se v něm ztrácela. Snad ještě nikdy v životě nezažila tak intenzivní pocity při pouhém líbání. Měla dojem, že jsou pro sebe stvořeni, že do sebe zapadnou přesně jako dva dílky skládačky. Hrdelně zamručela a zaryla krátce stríženě nehty do měkké kůže jeho bundy.

Jakkoli ani jeden z nich nechtěl, aby ta chvíle skončila, nakonec se od sebe přece jen museli oddělit. Bylo to po minutě, nebo po hodině? Nevěděli. Zírali si navzájem do očí, v nichž se odráželo mnohem více než jen světlo venkovní svítilny.

„Lil,“ vydechl šeptem a položil jí dlaň na tvář, aby polaskal tu hedvábnou jemnost. Ona naopak zvedla prst a vložila ho do dolíčku v jeho bradě. Usmála se trochu plaše a trochu vyzývavě, aniž si toho byla sama vědoma. Ten úsměv na něho zapůsobil jako rána do slabin, po které zůstalo chvějivě trnutí. Dobře věděl, co znamená.

Přinutil se od ní poodstoupit, protože tušil, že stačí jen malá chvílička, a přestane se ovládat. Líbila se mu už dlouho. Táhl ho to k ní. Ale nyní, když se seznámil se sladkostí jejích úst, mohl se dotýkat sametové pokožky a cítit na svém těle její něžné křivky, jí propadl. Chtěl ji tak strašně moc, že jediná možnost, jak ji nevyděsit a zachovat si tvář, byla odejít. Hned.

„Půjdu. Dobrou noc, Lil,“ vtiskl jí na rty tentokrát jen lehký polibek. „Zítřka se uvidíme v práci. Ale hlavně se těším na večer.“

„Já taky,“ šeptla a sama se podivila, jak dychtivě ta dvě slůvka vyzněla. Skoro chraptěla.

Odrhla se od něho a zatlačila do těžkých dveří. Ještě se v nich zastavila a krátce se ohlédla. Stál na stejném místě jako před chvílí a upřeně ji sledoval. Oči mu doslova žhnuly.

Zamávala mu a proběhla chodbou ke svému bytu. Zastrčila klíč do zámku a za chvíli už ze sebe strhávala kabát a zouvala vysoké boty. Protože neměla vhodnou vázu, naplnila vodou prázdnou lahev od vína a umístila do ní voňavý dárek od Artura.

Nakonec zamířila do ložnice. Svlékla si džíny i tričko, a zatímco oblečení odkládala, zahlédla svůj odraz v oválném zrcadle postaveném v koutě. Heboučké prádlo zdobené něžnou krajkou obepínalo její křivky jako druhá kůže. Dávala přednost klasickým kalhotkám před tangy a podprsenkám bez výztuže. Měla drobná pevná ňadra, která ji nepotřebovala. Přejela si dlaní po plochem bříšku a pak dala ruce v bok. Byla malá, ale souměrně stavěná, měla štíhlé nohy a útlý pas, přecházející v oblé boky.

V podbřišku cítila známé šimrání, když si připomněla dotek Arturových silných paží a upřený pohled temných očí. Vlastně nedělali nic vyjimečného, ale bylo to nesmírně smyslné a nabitě vzájemnou přitažlivostí jako elektřinou.

Vůbec by neměla problém mu okamžitě podlehnout. Jestli se miluje se stejnou vášní, s jakou líbá, pak to musí být fantastické! Téměř se zachvěla slastným očekáváním. Věděla, že ji chce tak, jako ona jeho. Bylo to zvláštní, znali se už tolik měsíců, chodili kolem sebe, usmívali se jeden na druhého, ale netušili, jak jim to spolu bude souznít, když se vzájemně dotknou. Jak silně to zajiskří.

Spustila ruce podél těla, vzala z prádelníku volné pánské triko, které nosila, když spala sama, a odešla do koupelny. Svlékla to málo, co na sobě ještě měla, a vlezla do vany. Neměla chuť na koupel, ačkoli jinak milovala voňavou lázeň plnou bublinek, a sáhla jen po sprše. Za slabou půlhodinku už byla zachumlaná v posteli a doufala, že se jí bude zdát o Arturovi. Na poněkud tragikomický zásah do jejich prvního rande docela zapomněla.

Pořukávala špičkou boty do příborníku v malé kuchyňce, zatímco čekala, až espresso domele kávová zrnka a připraví tradiční ranní kávu, o kterou ji už Němec ani nemusel žádat. Věděla dobře, jakou má nejradši a že ji pár minut po osmé hodině potřebuje. Když ji ze zadu zničehonic objaly čísi paže, nejdříve málem vyjekla leknutím, ale jakmile pohlédla dolů a poznala masivní titanové hodinky, na rtech jí místo toho zahrál úsměv.

„Dobré ráno, krásko z mých snů,“ zašeptal Artur do jejích vlasů a políbil ji na temeno hlavy.

Otočila se mu v náruči a zadívala se na něho zpod dlouhých černých řas. „Zdálo se ti o mně?“ zeptala se škádlivě.

„Bohužel to ale nebyl přesně ten druh snu, o který jsem stál.“

„Ale? A o jakém druhu to mluvíš?“

„To je přísně tajné!“ zakryl její ústa svými v krátkém polibku. Jen velmi nerad se od ní odtrhl, nechtěl však, aby je tady někdo takto zahlédl. Nestyděl se, ale proč živit půdu pro drby? Stačí, že o nich ví Vojta.

Ne že by ten měl zájem o šťavnaté novinky, pomyslel si. Dnes zas přijde do práce kdovíkdý, beztak ještě vyspává.

„Děláš kávu nejvyššímu?“ pokynul bradou k hrnečku, který se už téměř naplnil stružkou horké černé tekutiny z trysky. „Asi si taky dám, potřebuju po ránu trochu nakopnout.“

„Jak je libo,“ odebrala hrnek z mřížky a uvolnila mu místo u přístroje.

„Hm, tak trochu jsem doufal, že mi ji připravíš osobně,“ zavrnl a zamrkal na ni.

„Tlačítko určitě umíš stisknout sám,“ opáčila čtverácky a vyhnula se jeho rukám, které po ní chňaply.

„Sám si vařím, sám si peru,“ zabručel Artur a vysloužil si Lilianin zvonivý smích, zatímco s šéfovou kávou a svým čajem vykročila z kuchyňky. Odložila svůj půllitrový hrnek s motivem kočky vedle počítače a klepla na zavřené dveře Němcovy kanceláře.

„Dále,“ ozval se okamžitě jeho nezaměnitelný hlas. Byl zvučný, hluboký a autoritativní. V jeho spodních tónech však zaznívala nepřehlédnutelná srdečnost. Němec byl člověk rozhodný, inteligentní a rázný, měl však měkké srdce. To už Liliana stačila dávno poznat. „Děkuju vám, Liliano, jste poklad,“ nasál dlouhým, výrazným nosem vůni čerstvé kávy a usmál se. Do tváře mu roky vryly hluboké vrásky a jeho rysy byly dost ostré. Věčně rozčuchané obočí měl snad až příliš husté a ústa jeho obličejí dodávala přísný výraz kvůli koutkům stočeným lehce dolů. Avšak úsměv s jeho tváří dělal divy. Vmžiku ji proměnil v přátelskou a milou.

„Rádo se stalo,“ odložila kouřící šálek na korkovou podložku, která měla na šéfově stole své stálé místo.

„Prosím vás, pošlete za mnou tak na desátou Zagu s Gotzmannem. Potřebuju s nimi něco probrat,“ požádal Lil a upustil myš, aby se mohl chopit hrnku s horkým nápojem.

„Jistě, vyřídím to.“

Němec poděkoval a Liliana a vrátila se k sobě. Cestou upila trochu bylinkového čaje a zašla rovnou k Arturovi, aby jemu a Vojtovi vyřídila Něm-

cův vzkaz, než se pustí do jiné práce a zapomene na to. Mohla zavolat, ale proč si trochu neprotáhnout nohy...

Jejich nevelká rohová kancelář byla na konci chodby ve tvaru písmene Y. Když zaklepala a otevřela dveře, okamžitě si všimla, že v ní je Artur sám. Stál nahnbený nad dlouhým pultem pokrytým množstvím zkumavek, odměrek a přístrojů, a oko měl přiložené k čočce mikroskopu. Na širokém parapetu okna za jeho zády trůnil olbrímí hrnek s dnešní první dávkou kofeínu. Zvedl k ní oči a Lilianě neunikly potěšené jiskřičky, které v nich zaplály, sotva ji spatřil.

„Stýskalo se ti po mně?“ vylétly mu koutky úst vzhůru.

„Mně ani tak ne, jako Němcovi.“ Přejela pohledem Zagův prázdný stůl. Na tom Arturově zářila obrazovka počítače s nějakými grafy a vzorci, kterým nerozuměla. „Zve tě s kolegou na poradu. V deset u něho. Ale jak vidím, asi to budeš muset zvládnout sám.“

„Zatím nedorazil,“ přikývl Artur a nad kořenem nosu mu vyskočily dvě krátké rovné vrásky. „Už jsem mu volal, ale nebere to. Počítám, že je ještě v limbu.“

Liliana hlasitě vzdychla. „Mám to šéfovi říct?“

„Raději ne. Třeba se do deseti ještě objeví,“ upřel na ni oči Artur. Chápavě přikývla. Zjevně nechtěl Vojtu shodit.

„Fajn. Tak já mizím,“ otočila se ve dveřích a hlasitě vyjekla, protože málem vrazila do zhroutené postavy za nimi. „Pane Zago?“ zalapala po dechu, když se vzpamatovala.

„Promiňte,“ udělal úkrok stranou, aby jí uvolnil cestu. Sjela ho krátkým pohledem a musela mu přičíst plusové body za to, že na sobě měl čistou košili a učesal si vlasy. Jinak ovšem vypadal příšerně. Pokožku měl našedlou, kruhy pod očima dosahovaly velikosti vyzrálé švestky a připomínaly jí i barvou, a v jeho pohledu se zračila prázdnota. Rudé žilky na bělmu jasně vypovídaly o tom, že včerejší večer prolil svá játra větší než malou dávkou alkoholu.

„To je v pořádku,“ špitla Lil a mrkla za sebe. Artur vystoupil zpoza pultu a také se na Vojtu zahleděl. V obličejí měl zřetelně vepsané znepokojení. Zaga totiž vypadal, jako kdyby snad ještě nebyl docela střízlivý. Oba dva napadlo, zda nakonec přece jen nenašel dobře schovaný koňak.

„Tak zatím,“ dodala a vyklouzla na chodbu. Snad se během půldruhé hodiny Zaga dá trochu dohromady, pomyslela si, ačkoli se o tom dalo vážně pochybovat.

Že se nemýlila, pochopila pár minut po desáté, kdy Artur s kolegou klepali na Němcovi dveře. Pokud to bylo vůbec možné, vypadal Zaga ještě

o poznání hůř než ráno. Tohle šéfovi rozhodně neunikne, domyslela si, když oba pánové zmizeli v kanceláři a ona se sklonila zpět ke svému počítači.

Uplynula necelá hodina, když se dveře otevřely a v Lilianině malé kanceláři se opět objevil zjevně unavený Zaga v závěsu se svým mladším spolupracovníkem.

„Arture?“ dolehl k nim z útrobu kanceláře Němcův řízný hlas.

„Ano?“ vrazil oslovený do pootevřených dveří hlavu.

„Pojďte prosím ještě na slovíčko.“

Artur bez meškání znovu zmizel uvnitř a pečlivě za sebou zavřel. Liliana potlačila chuť vyskočit a přitisknout na dveře ucho. Měla nejasné tušení, že tahle schůzka mezi čtyřma očima se týká Zagova stavu, a ráda by si vypo- slechla, jak ho Němec bude komentovat.

Její odhad byl přesný.

„Arture,“ Němec vstal od svého stolu a rozvážným krokem ho obešel, „váš kolega mi dělá opravdu velké starosti. Jistě dobře víte, o čem hovořím,“ zabodl do svého zaměstnance upřený pohled.

„Vím,“ zamumlal v odpověď mladší muž. „S tou starostí jsme na tom dost podobně.“

„Já samozřejmě mám pochopení pro jeho osobní situaci,“ pokračoval ředitel vážným tónem. „Ale právě teď potřebuju, aby se soustředil. Aby neudělal nějakou botu. Vy vidíte sám, jak často přichází do práce po opici, a to v lepším případě. Kruci, já toho chlapa potřebuju střízlivého! Má geniální mozek, ale co z něho zbude, když si ho bude ustavičně prolévat tím svinstvím?“

„Tomu dobře rozumím a myslím si totéž. Ale co čekáte ode mě?“

Němec hluboce vzdychl. „Vím, že to není vaše věc. Ale máte k němu blízko. Možná nejbliž ze všech.“ Dobře znal Zagovy rodinné poměry a samotářství. „Mohl byste se, snažně vás prosím, pokusit mu trochu domluvit?“ zadíval se na Artura s nadějí v očích. „Jen ať dotáhne tenhle projekt, a pak mu hned dám placenou dovolenou, jak dlouho jen bude potřebovat. Nemám z toho sice dvakrát radost, ale měl by dostat šanci se vzpamatovat.“

„Pochybuju, že na mě dá. Vandruju do něho už pěkně dlouho a včera večer jsem ho dokonce odtáhl do postele z hospody. Přišel si tam pro novou láhev, a to už byl dost pod obraz. Kdybych tam náhodou nebyl, kdo ví, jestli by vůbec dnes vstal.“

„Kriste pane.“ Němec si dlouze promnul oči. „Jste schopný ten projekt dokončit sám?“ obrátil se pak k mladšímu muži.

Artur vzdychl. „Teoreticky by to šlo, ale každopádně by to trvalo o dost déle. Je to Vojtovo dítě, on je mozkiem, který tím hýbe.“

Němec pevně sevřel rty a hluboké rýhy okolo nich se ještě o něco zvýraznily. „Chápu.“

„Já bych ho z toho neodvolával, jestli jste měl na mysli tohle,“ ozval se Artur. „To by pro něho myslím byla poslední kapka. Zůstal mu už jen výzkum.“

„Zatraceně,“ obrátil se Němec k oknu a vyhlédl ven, aniž vnímal cokoli z toho, co za ním viděl. „Dobře,“ přikývl po krátké odmlce. „Nechme tedy věcem zatím volný průběh. Pracujte dál tak, jak jste zvyklí. Jen vás prosím, zkuste mu něco říct. Ode mě by to nevzal. A dnes by snad měl radši jít domů. Nebo ať se klidně natáhne v zasedačce na gauč, to je mi jedno. Teď je stejně k ničemu. Jestli je mu jen z poloviny tak zle, jak vypadá, nechtěl bych být v jeho kůži ani na minutu.“

„Zkusím s ním dát řeč, ale neslibuju, že z toho něco bude. A co se týká té nabídky odpočinku, vyřídím mu ji.“

„Děkuju, Arture. A neztejte se, že vás tím zaměstnávám.“

„To je v pořádku.“

Cestou přes Lilianino útočiště poslal jejím směrem vzdušný polibek. Na její zvědavý pohled zareagoval tichým: „večer“ a vytratil se na chodbu.

O hodinu později Lilianě začal v zásuvce stolu vrnět telefon, ztlumený na vibrace. Sáhla po něm, a když zjistila, že volá Aneta, přijala hovor. „Ahoj, Anet.“ Zvedla se od stolu a vděčná za pauzu zakroutila hlavou, aby uvolnila ztuhlou krční páteř. Rozhodla se využít soukromý telefonát k tomu, aby došla do lednice pro oběd, který si přinesla z domova.

„Ahoj, Lil, jen volám, abych ti připomněla, že jsme v sedm domluvené na fitku,“ zahlaholil sestřin veselý, energický hlas. Aneta měřila zhruba stejně jako Liliana a měla také štíhlou postavu, ale oproti sestře byla obdařená o něco ženštějšími tvary. Zdědila otcovu kulatou tvář a veselé oči podobné tmavomodrým korálkům, stejně tak jako bodrou povahu.

„Ježíš!“ plácla se Liliana otevřenou dlaní do čela. „Já na to úplně zapoměla!“

„V tom případě dělám dobře, že ti volám.“

„Jenže já jsem si už něco domluvila,“ namítla Lil trochu neochotně. Sakra, nechtěla se hned přiznat k tomu, že má rande! Jenže ať se propadne, jestli to z ní Aneta nevydoluje.

„A co?“ zeptala se sestra bez obalu a ani se nepokoušela zastříť zvědavost.

„Ale,“ snažila se o bezstarostný tón, „nic důležitého.“

„No tak to zruš,“ ponoukla ji Aneta a v jejím tónu zazněl náznak uštěpačnosti. Jasně, ještě trochu přitlače, pomyslela si Liliana trochu otráveně a zakoulela přítom očima. To už dorazila do kuchyňky a namířila si to k chladničce.

„To nejde.“

„Když to není důležité?“

„Prostě jsem to už slíbila.“

„Ty jo, mluvím se svou ségrou, anebo s nějakou chlupatou dekou? Co mi nechceš říct? Ty máš chlapa, je to tak?“

„Ne tak nahlas...“

„Takže máš!“ pronesla sestra na druhém konci linky vítězoslavně. „A jak to, že ses nepochlubila dřív?“

„Protože jsme spolu včera byli poprvé,“ zamumlala tiše.

„Jako *tak*?“ Anetin spiklenecký tón nezanechal absolutně žádný prostor pro pochybnost, co má tím významně vyřčeným slovíčkem na mysli.

„Próboha, ne! Jsi snad můj zpovědník? Byli jsme na večeři.“

„A co pikantní detaily? Pochlub se.“

„Jsem v práci!“

„To vadí?“

„Mně tedy ano! Já totiž nepracuju ve firmě svého manžela, abych měla vlastní málem zvukotěsnou kancelář a soukromí, kolik si jen přeju.“

„Nebud' netýkavka. Kdo je to?“

„Nemůžeme to probrat někdy jindy?“

„A kdy, když na večer už jsi zadaná? A ví bůh, že jestli to klapne, tak tě rodina nejbližších pár měsíců moc neuvidí, protože budeš zaměstnaná hledáním bodu G.“

„Ty nemůžeš být moje pokrevní příbuzná!“

„Stěžuj si u našich,“ smetla její poznámku Aneta se smíchem. „Tak kdo?“

„Někdo z práce,“ zahučela Liliana, zatímco jednou rukou lovila v ledničce, až nahnatala plastickou krabici, ve které měla připravenou porci těstovin s mletým masem. Přidržovala si mobil ramenem, zručně vyklopila jídlo do talíře a strčila ho do mikrovlnky.

„Jak vypadá?“

„Jako chlap.“

„To ten tvůj poslední taky,“ poznamenala Aneta a v hlase jí bublal smích. „Dokud jsi ho nenačapala ve svém vlastním spodním prádle.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ zamračila se Lil. Její poslední mileneček, se kterým chodila skoro čtyři měsíce, jí totiž přivodil pěkný šok, po kterém okamžitě vyklidil svou příhrádku v její skříni i místo v posteli. To když se jednou vrátila z práce o něco dříve a přistihla ho, jak se nakrucuje v ložnici před zrcadlem v její podprsence, kalhotkách a dokonce punčochách. Ne-

zmohl se na slůvko vysvětlení a odtáhl s igelitkou, do které mu v pobouřeném vzteku nacpala tu trochu oblečení a zubní kartáček, co u ní měl.

„Musíš uznat, že to byla dobrá zkušenost,“ dobírala si ji teď dobrosrdečně sestra.

„Nevím v čem.“

„Minimálně máš co dávat k dobru!“

„Dík.“

„Tak povídej, jaký je ten nový? Nenech se přemlouvat!“

„Normální. Hezký.“ Mikrovlnka cinkla, a tak vytáhla svůj oběd. „Trochu starší.“

„O kolik?“

„Je mu čtyřicet pět.“

„Proboha! Počkej, než to spočítám, to je...“

„O šestnáct let,“ usnadnila jí Liliana práci.

„Teda! Není to doufám zastydlý starý mládenec?“ ujišťovala se honem Aneta.

„Zatím jsem se ho nějak podrobně nevyptávala a vím víceméně jen to, co se všeobecně proslýchá. Nebyl nikdy ženatý, ale měl letitou vážnou známost. Ta před pár lety skončila a mezitím snad měl několik kratších vztahů. Poslední měsíce žil sám... a teď jsme spolu.“

„Takže ne zastydlý, ale zapřísáhlý starý mládenec.“

„Říkáš to, jako by to byla nemoc.“

„To ne, ale trochu divné to je.“

„Nevím v čem. Hele, budu muset končit, stydne mi oběd.“

„No jo, věčně hladová. Tak to dobrou chuť, už tě nebudu zdržovat. A to fitko posunem na zítra?“

„Jasně.“

„Hlavně se nenech unést hormonální bouří a radši si to někam zapiš a přilep, abys to měla na očích! Víš, jak nerada cvičím sama.“

„Neboj, budu si to pamatovat.“

„Tak fajn. A večer pamatuj na pravidla bezpečného sexu!“

Lil ucítila, jak se jí do tváří hrne červeň, ačkoli Anetinu poznámku nemohl slyšet nikdo kromě ní. „Blbko,“ ucedila a sestra se rozesmála.

„Myslím to s tebou dobře, mladší sestřičko!“

„Ty jsi tuhle radu před sedmi lety asi na mysli neměla, když se ti pak narodila dvojčata,“ neodpustila si.

„To bylo *plánované* těhotenství,“ zdůraznila Aneta. „A požehnané svátostí manželskou.“

„Kecy.“

Odpovědí jí byl opět smích. „Tak si to užij a zítra v sedm. Pa!“

„Pa,“ típla Liliana hovor a vytáhla z šuplíku vidličku. Zabořila ji do hromádky těstovin a zamiřila chodbou zpátky ke své kanceláři.

„Vypadáš nádherně!“ ocenil Artur její hodinovou snahu před zrcadlem a v koupelně, když se večer vyřítla z domovních dveří, před kterými na ni čekal. Rozzářila se šťastným úsměvem.

„To je tím, že je zítra pátek,“ prohodila. Přece nepřízná všechny zkrášlovací procedury, které před jeho příchodem absolvovala! Dopřála si dokonce pleťovou masku, což dělala málokdy. S oblečením to však ani dnes nepřeháněla. Počítala s delší procházkou, a tak zvolila opět pohodlné džíny, kotníčkové boty na třicetimetrovém podpatku, rolák a prošivanou vestu se stojáčkem. Doplnila ji lehkou šálou, spíš pro barevný efekt než kvůli chladu. Artur s ní ve světlých džínách a kožené bundě dobře ladil.

„Tak kudy?“ zeptal se. Liliana se krátce zamyslela, a teprve potom určila směr. Vydali se k nedalekému parku, celý ho prošli a pak pokračovali dál k centru. Trvalo přes hodinu, než začali hledat místo, kde se navečeří. Nakonec našli zapadlou pizzerii, která je lákala malými útulnými stolky a decentním tlumeným osvětlením.

Bylo už téměř půl desáté, když ji opouštěli, příjemně naladěni po láhvi dobrého vína a tak trochu rozechvělí vzájemnou blízkostí. Artur Lilianu objal kolem pasu a majetnicky ji k sobě přivinul. Nebránila se a naprosto přirozeně obtočila svou paži kolem jeho boků. Cítila fyzické teplo, které z něho sálalo, a připadala si nesmírně šťastná a snad i lehce vzrušená. Kráčeli nyní zvolna a pomalu se blížili k domu, ve kterém bydlel Artur. Chtěl jí ukázat, kde žije, a pak ji doprovodit domů, buď taxíkem, anebo autobusem, ale nejraději pěšky. Doufal totiž, že ho po dlouhé procházce březnovým večerem pozve třeba na čaj. Při pomyslení, co všechno by z takového pozvání mohlo vzejít, začal neodbytně pocítovat zřejmé známky narůstajícího vzrušení. Bezděčně k sobě Lil přitáhl těsněji, bylo-li to vůbec možné.

Zahnuli za roh a udělali sotva pár kroků, když se prudce rozlétly dveře nejbližšího domu a z nich doslova vypadl vysoký, hubený muž, vlečený rozježeným setrem. Pes a pán se sobě už při letném pohledu vzájemně dost podobali, zejména svou vyzáblostí.

Artur s Lilianou se prudce zarazili na místě, aby zabránili srážce s venčícím chlapíkem.

„Dávej bacha!“ zavrčel Artur nebezpečně temným tónem a Liliana se při tom plyněm tykání zarazila. Vykuleně se na něho zadívala, okamžitě však zaznamenala široký úsměv, který se mu objevil ve tváři.

„Co já, to řekni Ronovi! Čau chlape! Co ty tady?“ zareagoval vysoký muž a trhl vodítkem, aby svého rozjívěného domácího mazlíčka trochu zkrotil, což se mu ovšem moc nepodařilo. Pes kolem nich místo toho začal opisovat svižné kruhy, čímž dával jasně najevo, že na nějaké zdržování v procházce není vůbec zvědavý.

„Byli jsme na večeri a teď se procházíme,“ odpověděl Artur a otočil se k Lilianě. „Představím vás. Moje přítelkyně Liliana Pirklová,“ dotkl se jejího ramene. „Lil, tohle je Standa Lípa. Hrajeme spolu squash,“ vysvětlil jí.

„Aha,“ kývla na znamení, že chápe, a s úsměvem přijala velkou dlaň, kterou k ní Standa napřáhl. Takže Arturův kamarád.

„Těší mě,“ usmál se příjemně a ona si všimla, že má průzračně modré oči a jeho vlasy barvy zralé pšenice by potřebovaly trochu přistříhnout. Byl jí sympatický. „A omlouvám se, že jsme vám takhle zkrížili cestu. Ron je, ehm, trochu hyperaktivní pes a někdy mu zkrátka nestačím.“

„Nic se nestalo,“ zatřepala hlavou a rozhlédla se ve snaze zjistit, kde se Ron právě nachází. Cítila na lýtkách napjaté vodítko, takže odhadla, že zmizel kdesi za jejich zády.

„Není na venčení trochu pozdě?“ jukl Artur krátce na hodinky.

„Pro Rona? Ten by mě vytáhl klidně ve tři v noci přímo z postele,“ postěžoval si blondák. „Nevím, na co jsem myslel, když jsem si tu chlupatou potvoru pořizoval.“ Zvíře, jako by se ho poslední poznámka osobně dotkla, šklublo vodítkem tak, až Standa poskočil. „No vidíte. A pak že pes poslouchá svého pána. U nás je to přesně naopak. Omlouvám se, musím mu vyhovět, nedá pokoj.“

„Tak příjemnou noc,“ zasmál se Artur.

„Nápodobně,“ usklíbl se dvojsmyslně Standa, a když si všiml, že tou poznámkou Lilianě vechnal do tváří krev, smířlivě dodal: „Pardon, nic ve zlém, to byl jen takový nejapný mužský bonmot.“

„V pohodě, chápu,“ přijala to lehkým přikývnutím a sledovala, jak se psem nechává odvléct pryč. To je tedy dvojka, pomyslela si pobaveně.

„Ale možná bychom si opravdu mohli udělat příjemnou noc... Společně,“ zašeptal jí Artur přímo do ucha, když jeho přítel se svým zpupným setrem zmizel za rohem. Přitáhl si ji do náruče, a aniž počkal, zda na jeho

slova nějak zareaguje, uzamkl jí rty polibkem. Její tělo k němu okamžitě přilnulo a ústa přijala ta jeho s ochotnou vstřícností. Cítila podél páteře příjemné mrazení, které se postupně rozšířilo i do podbříšku a rozechvívalo ji v pravidelných vlnách rostoucí touhy.

Líbal ji jako žízňivý pocestný, který našel životadárný pramen a nedokáže se od něho odtrhnout. Svíral rukama Lilianinu hlavu a cuchal jí vlasy, ale jí to bylo jedno. Drtil svými rty její něžná ústa, podnikal odvážné výpady svého jazyka do jejích útrob, mazlil se s ní a přeléval do ní veškerou žádost, která ho stravovala.

„Lil... Liliano,“ zavzdychal a musel zalapat po dechu, kterého se mu najednou nedostávalo. „Jsem z tebe šílený. Jsi nádherná. Nemůžu si pomoci, hrozně po tobě toužím.“ Na kratičký okamžik se od ní odloučil a tmavé oči podobné spalujícím laserům se zabodly do jejích pomněnkových duhovek, zamlžených dychtivou žádostí. „Pojedme k tobě... Nebo ke mně?“

Pár okamžiků se hypnotizovali pohledy. Lilianě hlavou poletovaly myšlenky jako hejno jarních motýlů. Proč vlastně ne? Vždyť ho opravdu chci, uvědomila si. Jsem dospělá, svéprávná a taky... zamilovaná. Možná to přišlo trochu rychle, ale koneckonců se známe tolik měsíců! K čemu by bylo předstírání, že po něm netoužím? Potlačila hlasitý sten.

Bože, ty jeho oči! Tak hluboké a vnímavé, plné citu a planoucí smyslností! A jeho ruce, které se jí dotýkají s takovou něhou a zároveň elektrizující vášní! Byli si tak blízko, že mohla zcela zřetelně cítit vůni Arturovy pokožky. Byla pižmová, opojná, a ona se jí nemohla nabažit. Ach, tolik jí voněl! Pod poddajnou kůží bundy i obnošenou látkou džínů vnímala pevné svaly a také tepající energii.

A jeho nepochybné vzrušení.

„Ke mně,“ šeptla sotva slyšitelně. Neexistovala jiná volba.

Zavřel oči. Ano! V těle se mu napjal téměř každý sval, když ji opět vzal kolem pasu a zamířil k hlavní silnici. Doslova vibroval vzrušeným očekáváním, zatímco se snažil chytit taxi, které by je dovezlo k jejímu bytu. Rázem zamítl možnost jít až k ní po svých. K němu to bylo jen několik minut chůze, ale byl si dobře vědom té ženské potřeby probudit se ve svém zázemí a mít po ruce vlastní koupelnu plnou těch roztomilých holčičích serepetiček. Jemu stačila zubní pasta, zuby si dokázal v případě potřeby vyčistit prstem, a horká sprcha. Víc nepotřeboval.

Tedy kromě Liliany. Jejích sladkých úst, měkkých křivek, zrychleného dechu, horkých doteků a propastných polibků. Vážně ho dostala. Měl v životě dost žen na to, aby rozpoznal, že ona na něho působí neobvykle sil-

ně, vábí ho svou vůní, že je celý pryč z jejího hlasu a při pohledu do těch světlounce modrých očí se mu podlamují kolena. Nebyl si jistý, zda něco takového někdy v minulosti už zažil. Vlastně se domníval, že určitě ne. To by si přece musel zapamatovat. Touhu hutnější než tekutý med, palčivější než červencové polední slunce, čistou jako křišťálová horská bystřina. Něco takového se nedá zapomenout.

Ne, tohle je poprvé, kdy takto propadl ženě. Možná to bylo nebezpečné, ale to vzal čert.

Cesta autem se mu zdála nekonečná. Svíral ve žhnoucí dlaní Lilinu ruku a nedokázal se soustředit na klábosení taxikáře, který zřejmě trpěl pocitem, že je jeho povinností bavit pasažéry vyčpělými historkami. Byl rád, když mohl zaplatit, a dokonce nechal tučné spropitné. Ne že by si ho ten užvaněný řidič zasloužil.

Těch několik metrů ke vchodu do domu doslova přeletěli a Arturovi později došlo, že si vůbec nevybavuje, jak se dostali do ložnice.

Vrhl se na Lilianu hladově a dychtivě, doslova z ní serval vestu a stáhl jí přes hlavu svetr s rolákem. Počínala si podobně nespoutaně. Jeho bunda zůstala ležet bůhvídkde, a když mu rozepínala košili, samou nedočkavostí utrhla pár knoflíků. Dost možná, že už měly namále. Každopádně na tom nezáleželo. Klidně by tu nyní naprosto nadbytečnou košili roztrhl na vlastní hrudi.

Ztemnělou místnost spoře osvětlovalo jen kalné světlo lampy před jediným oknem. Nerozsvítily, ani nestáhli roletu. Nebylo to důležité.

Jejich svršky se během chvíličky ocitly ve zmuchlané zmeti na podlaze až na bledě růžovou soupravu krajkového prádla a Arturovy bílé boxerky. Jejich pohyby se ve chvíli, kdy se ve tmě matně zaleskla jejich odhalená těla, jaksi samovolně zpomalily. Jeho žhavý pohled s obdivným třpytem hltal její ladné křivky a on vnímal, jak jemná hedvábná krajka podtrhuje sametovou hebkost Liliny pleti. Bylo to víc vzrušující, než kdyby byla docela nahá.

Tedy skoro.

Vztáhl k ní ruce, a než se nadála, zvedl ji do náruče – a jako by nevážila víc než pouhý stín, přenesl ji k posteli. Položil ji na ni a doslova se zachvěl potlačovanou touhou, když doširoka otevřela oči a zahleděla se do jeho tváře s výrazem naprostého odevzdání. V tom pohledu byla výzva, kterou nemohl ignorovat. Natáhl se na pelest vedle ní, vzepřel se na lokti a volnou rukou začal bloudit po tom drobném, dokonalém těle. Brzy mu to přestalo stačit.

Nadzvedl se a laskal ji nyní oběma rukama, o chvíli později začal její jemnou pleť zkoumat i ústy. Chutnala skvostně! Věděl s jistotou, že se jí nikdy nenabaží.

Prohnula se v zádech, zatímco jí jeho hbitý jazyk kreslil ornamenty na kůži. Cítila jeho vlhkou hebkost a měla pocit, že se pod jeho doteky docela rozpustí. Obratné prsty laskaly rozcitlivělou pokožku a pátraly po místech, kde přinášely nejvíc rozkoše. Přála si, aby s tím slastným mučením nikdy nepřestal, zároveň však toužila po naplnění, chtěla ho vnímat v sobě, cítit jeho tvrdou dobytčinnost, splynout s ním v jedno.

Artur zamružel přetlakem touhy, která mu bušila nejen v tvrdě vztyčeném hrotu mužství. Cítil ji v celém těle, zastírala jeho smysly a hrozila každickým okamžikem vybuchnout jako doutnající vulkán. Uchopil do dlaní Lilianin obličej vlhký potem a uvědomil si přitom, že i on má vlasy zpočené a přilepené k čelu. Tíše zasténala a on zavřel oči, protože pohled do její něžné tváře pozměněné vášní mu působil vážné obtíže v sebeovládání.

„Můžu?“ zachraptěl. Nepoznával vlastní hlas.

„Musíš,“ vydechla.

Víc nepotřeboval. Během milisekundy, alespoň jemu to tak připadalo, se zbavil boxerek a pak nahmatal rozechvělou rukou zapínání Liliny podprsenky. Pomohla mu, když ji stahoval z jejích ramen dolů. Průsvitné kalhotky z ní strhl jediným rozhodným pohybem.

Pak i přes svou nedočkavost maličko zpomalil. Nalehl na ni a jemně jí kolenem oddělil nohy od sebe. Ochotně se mu podvolila, poddajná a vláčná. Přivřel blaženě víčka, když se naběhlým vrcholkem penisu dotkl sametové pleti a ucítil klouzavou vlhkost, neomylně dokazující, jak moc je pro něho připravená.

Zadíval se do jejích očí, zmítaných touhou. Ten pohled zapůsobil jako rozbuška, stejně jako Liliny pootevřené, naběhlé rty a zrůžovělé tváře. Jemně uchopil její zápěstí a přišpendlil jí ruce obrácené dlaněmi vzhůru podél hlavy. Její ústa vykroužila bezhlásé „ano“. Vzepjal se a naráz vnikl hluboko do horkého, měkkého a pulzujícího lůna. Pohltila ho až po okraj a on vykřikl rozkoší, když ho kolem sebe pevně sevřela. Ponořil se do jejích hlubin, začal se rytmicky pohybovat a vychutnával si každický opojně sladký náraz.

Liliana měla pocit neskutečna. Vnímala Arturovy pohyby, které v ní vyvolávaly výbuchy blažených jisker. Zaplavovaly ji jako mořský příboj. Slyšela jeho zrychlený dech i svůj vlastní, přerývaný a dýchavičný, jako by právě doběhla maraton. Měla pocit, že víc rozkoše už nemůže vydržet, byla jí zasažená jako po úderu bleskem, vydaná jí napospas. Svět kolem ní zmizel, snad se náhle kamsi propadl. Existoval jen Artur a jeho tělo, vzdechy, doteky a vůně.

Přikryl svými ústy její, pronikl jazykem hluboko dovnitř a propletl se s jejím v divokém, smyslném rytmu. Ucítila prudké tepání přímo ve středo-

bodů svého těla. Věděla, že se rychle blíží k slastnému vrcholu a ocitá se přímo na okraji strmé, ale sladké propasti, do které bude co nevidět smetena silou zdivočelé vody vytrysklé z protržené hráze.

Vykřikla a prohnula se v zádech, podobná luku, aby mu byla ještě blíže a cítila ho hlouběji. Přirazila k němu boky a on ji instinktivně uchopil za zádech a přitiskl k sobě. Bylo to divoké a živelné spojení, nedávalo jim šanci vnímat cokoli jiného než blažené pocity, které v nich v tu chvíli prudce vybuchly.

Vyvrcholili ve stejný okamžik. Liliana trhaně křičela jeho jméno a v prstech drtila povlečení tak silně, až málem dostala křeč, zatímco on do ní tryskal, mocně a dlouze, s táhlým stenem a očima pevně sevřenými právě prožívaným, zcela pohlcujícím okamžikem.

Teprve po dlouhé chvíli Lil pocítila, že se začíná zvolna snášet nazpět do svého těla. Opravdu jí připadalo, že její duše vyletěla kamsi do vesmíru a potřebovala čas na to, aby se znovu vrátila na své místo. Síla orgasmu byla tak mocná, že muselo trvat několik minut, než začala vnímat váhu Arturova těla na svém a její dech se pomaličku zklidnil. Bušící srdce jí stále ještě tepalo ve všech končetinách, ale pot, který vyrazil na její kůži, začal pomalu vysychat. Bylo jí neuvěřitelně horko, cítila se však šťastná, uvolněná a milovaná.

S tichým zamručením vjela do Arturových vlasů a něžně za ně zatahala. Nadzvedl obličej a otevřel oči. Ve tmě zazářila pouze bělma. „Lásko moje,“ vzdychl chraplavě a skulil se z ní. Ihned si ji však přitáhl k sobě a dlouhými, táhlými pohyby ji hladil podél páteře. Vrněla blahem.

Jeho doteky v ní brzy vzbudily další příval touhy. Z pokožky jako by pod jeho nenechavými prsty začaly odletovat jiskry. Laskal ji troufale a nenasytně a nevynechal přitom snad jediný čtvereční centimetr její hebké pleti. Zkušeně se jazykem mazlil s Lilinými bradavkami, které pod jeho hbitým jazykem zešpičatěly a ztuhly. Přesunul se níže a mezi stehny ji zašimraly jeho jemné vlasy, zatímco rty a jazyk hledaly horké, vlhké a pulzující místo. V tu chvíli si uvědomila, že je opět vzrušená na nejvyšší míru. A že v tom rozhodně není sama.

Miloval se s ní ústy a Liliana se zakrátko znovu zmítala ve vrcholné rozkoši, stravovaná neskutečně pronikavými pocity uspokojení. Byl tak úžasný! Jako by přesně věděl, co má ráda, čím ji dostane do varu, z jakých doteků bude šílet.

Musím ho mít... Zas a zas! blesklo jí hlavou, když její zpěněná krev začala opět žilami protékat, místo aby v nich vřela. Nemůžu se ho snad nikdy nasytit.

Jeho ústa se ocitla opět u jejích a na podbřišku ji zatlačila Arturova pevná erekce. Bože, i on byl znovu plně připravený!

„Myslím, že to bude hodně dlouhá noc,“ zašeptal jí vyzývavě do ucha, jako by četl její předchozí myšlenky. Jemně mezi zuby skouzl měkký lalůček, aby ho hned nato zlehka olízl špičkou jazyka a vsál do úst. „Nehodlám promrhat jedinou minutu spánkem,“ dodal temným, smyslným tónem, který ji nenechal ani na okamžik na pochybách, že svá slova myslí vážně.

„To není tak špatný nápad,“ vzdychla a položila mu dlaně na ramena, aby si přitáhla jeho rty k vášnivému polibku.

KAPITOLA 2.

Liliana dřela na běžeckém pásu. Pot, řinoucí se z jejích vlasů, se vsakoval do bílé čelenky a ten, který jí stékal po zádech, zase absorbovalo bledě-modré sportovní tričko. Na vedlejší stroji supěla prostovlasá Aneta – a jí připadalo, že ta snad ani nemá potní žlázy, protože její pleť zůstávala i přes námahu naprosto suchá a tílko bez poskvrnky. Zkrátka nespravedlnost.

„Uf, sakra,“ zafuněla a snížila rychlost i náklon, protože už cítila značnou únavu. Taky bodejt, pomyslela si, nespala na dnešek snad ani hodinu a to, co prováděla v noci, si s tréninkem ve fitku nijak nezadalo. Klidně by mohla cvičení na týden vynechat. A jestli budou s Arturem provozovat takhle intenzivní sexuální hrátky často, dalo by se ušetřit za permanentku. Jenže to by ji Aneta uškrtila. Ona totiž cvičení potřebovala, štíhlost si udržovala hlavně díky němu. Liliana zdědila spalování nejspíš po některém z prapředků, protože její sestra i rodiče měli sklon přibírat, a aby tomu zabránili, museli se věnovat sportu.

„Copak...“ odfukovala hlasitě Aneta. „Těžká noc, co?“ Mrkla po straně na sestru a zasmála se, seč jí to zrychlený dech dovolil.

„Dej pokoj,“ hekla Liliana a zapřísáhla se vydržet ještě těch zbylých šest minut z dvaceti, které si na trenažéru naprogramovala.

„To víš... Třícítka na krku... Nový milenec k tomu... Nevázaný sex...“ vypočítávala udýchaná Aneta s rozjařenými plaménky v očích, „To není jen tak... holka! Pozor na zdraví... už nejsi nejmladší!“

„Zmlkni a makej, matko!“ zahučela Lil a setřela si dlaní pot, který ji štípal ve výstřihu. Sestra se bublavě smála a lapala po dechu. „Že ti to stojí... za to,“ dodala ještě Liliana sípavě a umínila si Anetiny poznámky ignorovat. Naštěstí pro ni se sestra rozhodla zakončit trénink důkladně a naklonila plošinu do polohy, která jí pro svou náročnost vzala od úst jakákoli další slova.

O čtvrt hodiny později se v šatně s úlevou zbavovaly sportovního oblečení a zamířily do sprchy, aby zchladily přehřátá těla a promasírovaly svaly proudem vlažné vody.

„Půjdem doplnit kalorie?“ nadhodila Aneta, když se oblékaly. „Dvojčata má celý večer na starosti Drahoš, takže si můžu trochu vyhodit z kopytka.“

„Nevím,“ mrkla Liliana nejistě na hodinky, zatímco do sportovní tašky cpala propocenéy dres. „Bude půl deváté a jsem docela utahaná.“

„Jen na dvojku nebo dvě,“ nenechala se sestra odbyť a zabořila kartáč do svých hustých světle hnědých vlasů s blond melírem. Začala nemilosrdně pročesávat dlouhé prameny, až jí od hřívky odletovaly jiskry. „Měj pochození pro mámu od dětí, potřebuju po celém týdnu trochu upustit páru.“

Liliana dlouze vzdychla, ale tak, aby ji Aneta neviděla. Koneckonců láhvy vína občas cvičení opravdu zakončovaly a sestřinu důvodu, proč chce domů dorazit až ve chvíli, kdy její dvě dcery – dvojčata – budou v posteli, docela rozuměla. Hanka a Danka chodily do první třídy a dávaly Anetě dost zabrat, takže se většinu času skoro nezastavila. Práce v Drahošově cestovní kanceláři a péče o rodinu byla náročná, nebylo tedy divu, že se těšila na volný páteční večer.

„Tak dobře, ale neslibuju, že vydržím dlouho.“

„Tohle jsi včera tomu svému novému objevu asi neříkala, co?“ zasmála se Aneta a vrazila kartáč do boční kapsy batůžku.

Lil našpulila rty, aby dala najevo, jak jí ta poznámka připadá nemístná.

„No, jen se neškleb, vidím ti až do žaludku. Tak jdem?“ popadla batoh a hodila si ho na ramena. Liliana se chopila své sportovní tašky, sevřela v ruce klíček od skříňky a přikývla.

„Nezvoláme Pat? Třeba se bude chtít přidat,“ napadlo ještě Anetu, když opouštěly šatnu.

„Zkusím to,“ souhlasila Liliana. Patricie byla její kamarádka, kterou poznala v tanečních. Byly stejně staré a hned si díky dost podobným názorům dobře porozuměly. Jejich přátelství trvalo už bezmála čtrnáct let a od samého počátku mezi ně dobře zapadla i Lilina sestra. Občas vyrážely na dámské jízdy, Pat však striktně odmítala návštěvy posilovny. Namáhat se na *mučidlech*, jak nazývala posilovací stroje, jí připadalo nesmyslné. Když se jednalo o pohyb, volila běh nebo kolečkové brusle. Co se však týkalo posezení v baru nebo vinárně, obvykle se nenechala dvakrát prosit. Pracovala jako sestřička v nemocnici a díky své volnomyšlenkářské povaze občas nejspíš dělala především starší pacienty. Její dlouhé blondaté vlasy většinou hrály všemi barvami od modré až po růžovou a v nose nosila stříbrný kroužek. Kolik jich měla v uších, se nedalo ani spočítat. Naštěstí piercing v pupíku skrývala pod uniformou. Přes svůj poněkud divoký vzhled i povahu však byla nesmírně citlivá a láskyplná.

Když jí nyní Liliana volala, mobil vyzváněl do ztracena. „Asi jsou někde s Markem,“ pokrčila nakonec rameny a zastrčila mobil do tašky. Pat s dlou-

hovlasým taxikářem Markem chodila přes tři roky, což byl u ní ve vztahu rekord. Obvykle známosti střídala maximálně po roce, její nezdolnou energii vydržel jen málokdo. A ona sama brzy začala své partnery považovat za nudné patrony.

„Škoda, už jsem ji neviděla skoro měsíc. Třeba ještě zavolá. Kam zapadneme? Jako obvykle?“ nadhodila si Aneta batoh, jakmile se ocitly na chodníku a vyrazily svižným tempem vzhůru ulicí. Měla na mysli nevelkou restauraci poblíž fitcentra, kde kromě slušné nabídky moravských vín pražili výtečné slané mandle. A nekouřilo se tam.

„Klidně,“ souhlasila Liliana. Za slabých deset minut už si zabraly malý stolek v rohu, kde měly dostatečné soukromí a také dobrý výhled. Rády komentovaly ostatní hosty, byla zábava odhadovat jejich osudy nebo sledovat nějaký pár uprostřed hádky, která vypukla během večere. Většinou neslyšely, co lidé říkají, ale z jejich mimiky a gestikulace se dalo vyčíst mnohé. Uznávaly, že je to poněkud netaktní a pravděpodobně až nemorální, ale nedokázaly se tomu ubránit.

Dnes však s politováním shledaly, že v lokálu není nikdo zajímavý, navíc bylo téměř prázdné. Tři břichatí čtyřicátníci do sebe u jednoho stolu mlčky klopili svá piva, dvě starší paní svírající sklenky červeného s hlavami těsně u sebe vzrušené klábosily, a další stůl zabírala parta středoškolaček, které důležitě vedly „moudré“ řeči.

„No to je dneska přehlídka! Asi mi budeš muset povědět něco o tom svém amantovi,“ zhodnotila nedostatek živné půdy pro jinou zábavu Aneta. „Jméno, výška, váha, rasa... Ven s tím!“

„Nebud' zvědavá, budeš brzo stará.“

Sestra mávla bezstarostně rukou. „To budeme všichni. Vybal to. Jaký je?“

Zakroutila hlavou a vzdychla. Stejně nepočítala s tím, že by se vyhnula výslechu. Nejlepší bude Anetě vyhovět, protože jí stejně nedá pokoj. Ještě než spustila, objednaly si víno a tradičně mandle, ačkoli to bylo poněkud v rozporu s předchozí hodinou strávenou usilovným cvičením.

„Fotku nemáš?“ zakousla se Aneta do praženého jádra a upřela na sestru dychtivý pohled, když si poslechla popis Arturovy postavy a tváře.

„A kdy bych ji asi tak měla pořídit, co?“

„Tak... pár možností by mě napadlo,“ přimhouřila sestra šibalsky oči a olízla si z prstu sůl.

„Nemravo,“ plácla ji po ruce Liliana.

„Co? Já? To tebe určitě napadla nějaká pozoruhodná intimní situace. Já nic neřekla.“

Než stačila něco namítnout, zazvonil jí telefon. „To bude Pat!“ hmátla po něm. „No jasně,“ zaostřila na blikající displej.

„Taky mi ji dej! Nebo ať přijde.“

Lil jen kývla. „Ahoj Pat! Volaly jsme ti s Anetou, zašly jsme do našeho oblíbeného restauračního zařízení na víno. Nechceš se přidat?“

„A Liliana má chlapa!“ naklonila se k mobilu Aneta. Odehnala ji netrpělivým gestem ruky a zamračila se. Musí to takhle hlasitě vytrubovat, jako by šlo o novinku roku? Všichni ji uslyší. Je vážně jako rozjívěné děcko.

„Ahoj,“ zavrčela Pat nezvykle rozmrzelym tónem, což Lilianu donutilo zbystrit. „Tak to ti gratuluju k úspěchu. Tedy, jestli je k čemu. Nechceš radši přeseďlat na druhý břeh? Že bychom to zkusily spolu a všechny chlapy poslaly k čertu.“

„A jéje... Vy jste se s Markem pohádali, že jo?“ uhodla celkem bez problémů pravou příčinu Patriciina rozladění.

Aneta se na vedlejší židli chápavě zašklebila a naznačila sklenkou soustrastný přípitek.

„Pohádali je slabé slovo,“ sdělovala jí mezitím ponuře kamarádka. „Byl to řev, že by se za něj nemusela stydět desetičlenná italská rodinka. Dokonce jsem roztrískala talíř.“

„Ups!“ ujelo Lil. „Jak to?“

„Při večeři jsem nadhodila, že bychom se konečně mohli sestěhovat. Můj byt je dost velký a Marek by klidně mohl pustit ten brloh, kterému říká garsonka. Jen zbytečně vyhazuje peníze za podnájem. Jenže ten pitomec se hned celý naježil, jako bych mu píchla vidličku do zadku, a víš, co mi řekl? Že se ještě *ne cítí připraveny!* Chápeš, po třech letech vztahu?! Já ti měla chuť ho nakopnout, jenže ten blbec seděl tou svou debilní zadnicí na židli, že jo, tak jsem od vzteku popadla talíř i s tou večeří a praštila jsem s tím o zem. No, a začal hukot.“

„Teda, vidím to před sebou úplně plasticky,“ zdušila Lil smích, protože jí připadalo, že se příliš nehodí zlehčovat kamarádčinu hádku s přítelem. Aneta jí visela na rtech, jako by se pokoušela odezírat, a divoce gestikulovala rukama, aby jí něco naznačila. Roztržitě pohodila hlavou, protože Pat pokračovala.

„To nevidíš, to si totiž vůbec neumíš představit. Už ani nevím, co všechno jsme na sebe řvali, ale otloukla jsem mu o hlavu i to, že mi před rokem slíbil přimontovat poličku, a ta je dodnes zabalená v originální krabici. No, možná to bylo před půlrokem, ale to je vlastně úplně jedno.“

„A co on na to?“

„Co by, taky vriskal. Víš přece, jaký to je cholerik.“

„Jasně. Už jsem ho zažila, když se dostal do ráže.“ Připomněla si prudkou výměnu názorů, kterou Pat s Markem předvedli loni v létě, když společně trávili víkend na chatě. Nepamatovala si přesně, kvůli čemu vznikla, ale do dnes před sebou živě viděla rozzuřený Markův obličej a rozčuchané dlouhé vlasy, zatímco láteřil tak květnatě, že by mohl vzít do učení celou partu dlaždiců. Ne že by se Patricie dala zahanbit. Její hysterický ječák musel probudit i jezevce zahrabaného na dně té nejhlubší nory.

„Tak dneska to bylo ještě asi třikrát tak horší, než si pamatuješ.“

„To je skutečně možné?“

„Jo. Nakonec práskl dveřmi, představ si to! Fakt mě dožral. A to není všechno!“

„Co ještě?“

„Vzal si svoje věci. Normálně naházel do tašky ty hadry, co u mě má, vzal si tenisovou raketu a nějaké saky paky a zdrhl jako zajíc. Zbabělec! A to jsem se mu vařila s večerí. No nejsem já prvotřídní husa?!“

„Fakt odešel, jo?“ To Lil trochu zarazilo. Pat s Markem se sem tam kvůli jejich poněkud komplikovaným osobnostem docela slušně chytli, to ano, ale většinou jejich výstupy končily podobně divoce v ložnici. „To je trochu moc, ne?“

„Taky mi to tak připadá,“ přisvědčila Patricie a do hlasu se jí kromě spravedlivého hněvu vkradl náznak nejistoty. „Nevím, jestli to udělal demonstrativně, nebo se lekl toho, co jsem navrhla.“

„Že by měl až takový strach ze závazků?“ mínila Liliana pochybovačně, ačkoli sama před sebou musela připustit, že možné to je.

„Já nevím,“ vzdychla Pat. „Jsem děsně otrávená a našťvaná, ale začínám se bát, že odešel napořád. Ještě nikdy se takhle nezachoval. Možná jsem to trochu přepískla.“

„Hele, nevyčítej si to, vždyť on si servítky taky nebral, máte na tom stejný podíl. Navíc nemusel reagovat tak přehnaně.“

„To nemusel, máš pravdu.“

„Jsi asi doma, vid? Přijed' za námi! Když si vezmeš taxík, budeš tady do půl hodinky.“

„Udělám nejlíp, když si namíchám velkou vodku s ledem a zůstanu dřepět tady. Akorát bych vám kazila večer, mám náladu pod psa. Mírně řečeno.“

„Třeba by ti rozptýlení pomohlo. Takhle budeš trčet na gauči a užírat se – a za chvíli začneš hypnotizovat mobil, jestli se ti Marek neozve.“

„Ať se propadnu, jestli budu čekat na jeho zavolání!“ vyprskla Pat.

„No, bylo by to docela přirozené.“

„Na to mám na něj příliš velký vztek.“

„Jenže je ti to i líto.“

„Ani náhodou. Hele, dobře se bavte, pozdravuj Anetu a někdy mi musíš povědět o tom svém novém drahouškovi, ale už nebudu zdržovat. Aspoň jsem to ze sebe trochu dostala. Dík.“

„Není zač. Dej vědět, až se vrátí.“

„*Jestli* se vrátí,“ opáčila zasmušilým tónem Patricie, než zavěšila.

„Co? Zase si vjeli do vlasů?“ zajímala se nedočkavě Aneta, která mezitím samou zvědavostí dopila celou svou skleničku a objednala si další. „A co jsi to povídala o závazcích?“

Liliana sestře převyprávěla to, co nemohla slyšet.

„No tak to je síla,“ zhodnotila situaci Aneta. „Ani se jí nedivím, že zatoužila po vodce a klidu. Taky bych po takovém výstupu už nechtěla jít mezi lidi. Myslíš, že odešel nadobro?“

„Těžko říct,“ skousla si Liliana ret. „Doufám, že ne. Je to sice cholerik, ale Pat ho má ráda a doplňují se. Ona nemůže mít nikoho jednoduchého. Mám za to, že tenhle vztah pro ni hodně znamená, i když by to asi nikdy nepřiznala.“

„To asi jo,“ natáhla se Aneta zamyšleně pro mandli. „Mě by taková Itálie asi zdeptala, jenže Pat je jiná. Výstřední divoška.“

„Většinou. A Marek taky.“

„Snad se to srovná.“

Chvilí svorně mlčely, než Aneta navázala otázkou týkající se víkendové návštěvy u rodičů. Nedělní rodinné obědy se u nich konaly minimálně jednou do měsíce a sestry si je užívaly. Hlavně ta starší byla blažená, protože nemusela vařit a máma se vždy ochotně věnovala vnučkám, takže mohla z hlavy vypustit i svou roli matky. Ale těšila se na ně i Liliana. Své rodiče milovala a měla za to, že lepší si nemohla přát.

„Přijdeš určitě, vid’?“ ptala se jí nyní Aneta.

„To víš, že jo, to bych mamce nemohla udělat. Kromě toho slíbila, že budou řízky s kaší.“

„No jo, ten tvůj nenasytný žaludek. Já nechápu, kam to dáváš. Jíš jako dřevorubec, a připomínáš chodícího kostlivce.“

„No dovol’“ ohradila se Lil a shlédla na své nohy pod stolem. „Tak hrozné to snad není!“

„Srovnávám tě se sebou,“ odušila sestra suše.

„Tak to máš doma asi zvětšovací zrcadlo, ne?“ zakroutila Liliana hlavou.

„Blbost.“

Klábosily ještě asi hodinu, než se Lilianě začaly klížit oči. Koukla na hodinky a zjistila, že je něco po čtvrt na jedenáct. „Už na mě leze spaní,“ přiznala. „Radši se zvednu, nebo usnu vsedě. Omlouvám se,“ hodila po sestře kající pohled. „Příště si to vynahradíme, slibuju.“

„Co s tebou mám dělat,“ pokrčila Aneta rameny a dopila své víno. „Stejně mi potrvá aspoň tři čtvrtě hodiny, než se dostanu domů. Holky už budou dávno spát a Drahoš nejspíš taky, akorát ten s ovladačem v ruce u televize. Aspoň bude klid,“ dodala a sáhla pro peněženku. „Dneska je to na mně.“ Lil neprotestovala, v placení se pravidelně střídaly, byl to jejich dlouho zžitý zvyk.

Vyšly do svěží noci pozdního března.

„Ale je krásně, vid,“ prohodila Aneta s pohledem upřeným na oblohu. I přes zářící město rozeznala několik hvězd, které ji zdobily.

„Je. Letos vůbec nebyla zima.“

„To mně tedy ani za mák nevadí.“

Liliana vykročila po krátkém schodišti a sestoupila na chodník, následovaná sestrou. Ještě se ani nedotkla podrážkou dlažby, když se těsně před ní zjevil odrbaný muž v naprosto zbytečném kulichu, staženém do očí. Hrubě do ní vrazil a loktem jí z ramene strhl sportovní kabelu, takže na vteřinu ztratila balanc a málem upadla na zem.

„Ježíš!“ vykřikla tiše a instinktivně uskočila. Aneta ji pohotově přidržela kolem pasu a zamračeně se ohlédla za neomaleným chlapíkem, který po nich loupl studeným pohledem. „Neumíte dávat pozor, nebo jste snad nametený?“ obořila se na něho a obrátila se zpět k Lil. „Jsi v pohodě?“

„Jo,“ vydechla, přitáhla si popruh tašky zpátky a pevně ho sevřela v prstech. Ještě aby ji okradl! Měla v tašce všechno, peníze, klíče, telefon i doklady.

Ten ukoptěný otrapa se na ně ještě jednou zadíval zpod čepice a vyceňnil zažloutlé zuby, aniž na Anetinu poznámku jakkoli zareagoval. Lilianě se z jeho pohledu skoro udělalo špatně. „Jdeme,“ popadla sestru za rukáv a táhla ji pryč. „Nevíš, co je zač. Může být zfetovaný a nebezpečný.“

„Mám u sebe pepřák,“ nedala se Aneta a vystrčila neohroženě bradu.

„Radši ho moc neukazuj a pojď.“ Podívala se obezřetně přes rameno a s úlevou zjistila, že ten drban pokračuje línou chůzí opačným směrem, než měly namířeno ony.

Do svého bytu dorazila těsně před jedenáctou. Tašku s propoceným oblečením nechala ležet v předsíni; cítila se příliš unavená na to, aby ho pře-

místila do pračky. Dovlekla se do obýváku a padla do sedačky s pocitem, že do ložnice už nedojde. Na tom pásu to dneska asi vážně přehnala.

Trhla sebou a vylekaně se rozhlédla po ztemnělém pokoji. Probudilo ji snad něco? Musela si na minutku zdřímnout. Přinutila ztuhlé tělo k pohybu, ačkoli proti tomu silně protestoval snad každičkový sval. Vstala, a zatímco přecházela do ložnice, zadívala se mimoděk do tmy za oknem. Zničehonic ji sevřel divný stísněný pocit. Skoro jako by za sklem krytým pouze tenoučkou záclonou někdo stál a pozoroval ji, ačkoli žádný obrys postavy ve slabém světle venkovní svítlny nezahlédla.

Musím zatahovat rolety, připomněla si důrazně. Je to tady jako ve výkladní skříni. Nicméně nyní už na to neměla sílu. Dokázala pouze dojít k posteli, stáhnout ze sebe oblečení a jen ve spodním prádle se zakutat pod deku.

Poslední březnový den připadl na pondělí a přinesl jako předzvěst nadcházejícího apríla chladný vlhký vzduch a ocelově zbarvené chuchvalce těžkých mraků, ze kterých se občas snesla nadílka mokrých sněhových vloček. Při dopadu na zem okamžitě tály, přesto po několika prosluněných a teplých dnech působilo dnešní počasí pochmurně.

Stejně ponurý dojem na Lilianu udělal Vojta Zaga, když mu po poledni nesla dokumenty, které na jeho jméno přišly poštou. Byl v kanceláři sám, Artur měl konzultaci s dalšími kolegy, kteří s ním spolupracovali na právě probíhajícím výzkumu. Věděla to, sama jim před časem rezervovala zasedací místnost.

Musela zaklepat opakovaně, než se za dveřmi ozval ztrhaný hlas. „Dále.“

„Nesu vám poštu,“ strčila hlavu dovnitř a zacítila na Zagu pohled.

„Děkuju,“ zabručel a sklopil oči, jako by mu bylo trapné dívat se jí do tváře.

Přešla přes místnost a položila papíry na okraj jeho stolu. Spočínula na něm jen krátkým pohledem, ale stačilo to, aby jí jeho naběhlé králičí oči a popelavá pleť prozradily, že se o víkendu příliš nevyspal, o to víc však zřejmě vypil alkoholu. Nyní se zdál sice střízlivý, ale neuvěřitelně unavený a celkově sešlý. Vůbec nevypadal zdravě. Zaznamenala, že límeček jeho světle zelené košile je zapraný a pokroucený, stejně jako manžety a vlastně košile celá. Neklamná známka toho, že se jí sice obtěžoval vyprat, což bylo chvályhodné, ale se žehličkou to buďto neuměl, anebo nepovažoval žehlení

za důležité. Vlasy mu trčely do všech stran, pravděpodobně i kvůli tomu, že si je ustavičně prohraboval rukama. Jako například právě teď, když se s ní ocitl sám v jedné kanceláři.

Už se otáčela k odchodu, protože se jí zdálo jaksi nevhodné zapřádat nějakou nezávaznou konverzaci, když ji zarazil tím, že promluvil.

„Ještě jsem se vám nestačil omluvit.“

„Za co?“ tvářila se, že nerozumí. Vzápětí ji polilo horko a nejradši by si nafackovala. Sakra, to od ní bylo netaktní! Měla zareagovat úplně jinak!

Zaga k ní zvedl prázdný, trochu rozpačitý a především kající pohled, ze kterého se jí sevřelo srdce. „V té restauraci... Pamatuju si to.“

„Ach,“ vydechla. „Hm, to nic, nechte to být, vždyť se nic hrozného nestalo,“ ujišťovala ho rychle a odvrátila se, protože ty upřené modrošedé oči, prozrazující jeho beznaděj a vnitřní vyprahlost, v ní vyvolávaly pocity lítosti. Pocítila silnou potřebu ho nějak utěšit, podpořit a povzbudit, aby se lépe vyrovnával se svou těžkou ztrátou, ale nevěděla jak. Vypadal ztraceně, ponorený do své deprese, jako by byla zrádným močálem, pohlcujícím s krutou chtivostí každou oběť, která do něj nešťastnou náhodou vkročí.

„Ale stalo,“ uhnul tentokrát očima on. „Cítím se hloupě.“

„Nic si z toho nedělejte. To se může stát každému,“ pronesla měkce. Chvilí uvažovala, zda má podotknout něco k jeho situaci, ale rozhodla se mlčet. Proč mu to ještě víc připomínat?

„Nemělo by se to stávat.“ Vstal, snad proto, že mu přišlo nevhodné sedět, když ona nemá židli, a přešel velkými dlaněmi po své zmačkané košili. Všimla si jeho pohledu; zřejmě až teď zjistil, jak beznadějně vypadá jeho oblečení. V rozpacích strčil ruce do kapes omšelých šedivých kalhot, které mu bez pásku padaly nízko na boky. Bylo zjevné, že za poslední měsíce výrazně zhubl. „Opravdu se vám moc omlouvám. Uvědomuju si, že to, jak jsem se choval, bylo nevkusné.“

Přešlápla a kousla se do rtu; jaksi nevěděla, co na to říct. Měl asi pravdu, ale jeho omluvy jí nebyly příjemné, jakkoli on cítil, že jsou na místě. Nejradši by celou tu událost ze středečního večera vygumovala ze své i jeho hlavy. „Tak dobře, omluva se přijímá,“ vypravila ze sebe nakonec a vypáčila na rty náznak úsměvu. Neoplatil jí ho, jako by jeho mimické svaly tento výraz dočista vymazaly z repertoáru.

„Děkuju. Rád bych vám vysvětlil, proč jsem se tak... ehm... zřídil. Artur vám asi něco naznačil,“ pronesl tiše. „O mé ženě,“ dodal pak.

„On... Ano, něco málo. Je mi to moc líto,“ zadrmlolila. Proč vlastně předstírat, že o něm spolu nemluvili?

„Děkuji. Od té doby, co odešla, nějak nezvládám svůj život. Jen jsem chtěl, abyste věděla, že...“ odmlčel se, patrně hledal slova. „Zkrátka, že se tak nechovám odjakživa.“

„Já to chápu,“ ubezpečila ho rychle. „Nemusíte mi nic vysvětlovat. Ráda bych vám popřála, abyste byl co nejdříve zase v pořádku, jenže vím, že vám tím nepomůžu. Ale nemusíte se cítit trapně nebo se omlouvat. Já už na ten večer zapomněla.“

Jen kývl hlavou, pak trochu bezradně sebral ze stolu papíry, které mu přinesla, a smotal je do ruličky.

„Tak já půjdu,“ využila chvíle ticha a odcouvala ke dveřím.

Opět pouze němě přikývl, a když otevírala, postřehla ještě, jak ztěžka dosedl zpátky do své otočné židle. Vypadal ztrhaně a až příliš staře.

Večer se o jejich setkání zmínila Arturovi. „Zkrátka to vypadalo, že mu o víkendu dělala společnost flaška,“ zakončila své krátké vyprávění.

„Jo, všiml jsem si,“ přikývl. Na okamžik zaváhal, když se natahoval pro svou sklenku vína, které ten pondělní večer k Lilianě přinesl spolu s grilovaným kuřetem, aby si nemusela dělat starosti s přípravou pohoštění. „Aspoň ale dnes přišel včas a pro změnu z něho netáhla vodka.“

„Bohu díky za to. Mluvil jsi s ním, jak chtěl Němec?“

„Něco jsem mu naznačil. Je to trochu choulostivé, přece jen je o patnáct let starší. Na druhou stranu spolu děláme už roky a dá se říct, že jsme doce-la dobří přátelé. I když to tak teď asi moc nevypadá,“ doplnil.

„Jasně,“ přikývla, aby vyjádřila, že rozumí. „A nevyhodí ho Němec kvůli tomu pítí?“ zeptala se, protože ji tato možnost už dříve napadla. „To by pro něho teď, pár let před důchodem, byl asi velký problém.“

„Nejen problém. To by ho dostalo na úplné dno. A to si Němec uvědomuje. Naštěstí je to slušný chlap a má pochopení. Nevěřím, že by ho propustil. Ačkoli, kdyby pro něho začal být čistě na obtíž a dělal chyby, těžko říct.“

„Právě proto,“ odušila a zvedla se, aby odnesla talíře se zbytky kuřete ze stolu. Naskládala nádobí do dřezu a pustila na ně vodu, když k ní přistoupil a ze zadu ji objal.

„Sluší ti to, hospodyňko moje,“ usmál se jí do vlasů a políbil je.

„Tobě připadá sexy žena, která umývá nádobí?“ zasmála se tiše, zavřela vodu a opřela se o něho zády. Ucítila jeho pevné, štíhlé svaly a také osobitou vůni, která se jí tolik líbila.

„Hm,“ broukl a otočil ji čelem k sobě. Setkala se s ohnivýma očima, v nichž probleskovaly vášnivé plameny. „Ty jsi sexy při všem, co děláš.“

Sklonil se a vzal jí možnost odpovědět, protože se zmocnil jejích rtů v dravém polibku. Ještě stále ji líbal, ale současně se mu podařilo podebrat ji pod kolena a zvednout do náruče. Zavřela oči a nevěděla, kam ji nese, dokud ji nepostavil a ona pod bosými chodidly neucítila studenou dlažbu. Koupelna? Zvědavě se rozhlédla a povytáhla obočí.

Všiml si toho. Pomalu odtrhl své rty od Liliných a jeho obličej dostal šelmovský výraz. „Zajímá tě, co tady budeme dělat?“ zamručel polohlasně.

Naklonila hlavu na stranu a přimhouřila oči. „Docela ano,“ našpulila rty.

„Možná tě utopím,“ zašeptal a také přivřel víčka. Natáhl se za ni a roztočil kohoutky u vany. „Třeba v sobě mám skryté násilnické sklony,“ pokračoval sugestivním tónem, zatímco upevňoval špunt v odtoku. „Možná jsem zvrhlý vrah. Nejdřív v oběti vzbudím důvěru a pak...“ nechal větu nedokončenou a zvedl k ní oči, v nichž probleskovalo cosi živočišného a nespoutaného. Posadil se na okraj vany a přetáhl si přes hlavu tričko. Znovu na ni zacítil pronikavý pohled. Ve tváři měl vážný, skoro napjatý výraz.

Na chvíli ztratila půdu pod nohama a znejistěla. Co to povídá? Hraje s ní snad nějakou hru?

Natáhl ruku a stáhl ji k sobě do klína. Vjel prsty do Liliných vlasů a přiměl ji obrátit k němu obličej. „Ty se chvěješ,“ shledal. „Proč? Bojíš se mě?“

Zavrtěla se. „Ne,“ odvětila trochu příliš prudce. Bála se? Měla by?

„Bojíš,“ potřásl maličko hlavou.

„Přiznávám,“ vyhrkla a učinila pokus vstát. Držel ji však pevně.

A pak se rozesmál. „Promiň, byl to takový hloupý nápad. Tedy to s tím utopením. Ten první mi přijde mnohem originálnější.“

„Který?“ zeptala se, měřila si ho však stále ještě zkoumavým a nejistým pohledem, stejně jako rychle se plnící vanu.

„Společná koupel,“ zašeptal chraplavě. Dotkl se špičkami prstů tenkého topu, který měla na sobě, a s výmluvně přimhouřenýma očima jimi přešel nahoru. Zlehka a nesmírně pomalu oběma palci kopíroval světlou pleť podél výstrihu. Poté sjel rukama dolů a zahákl ukazováčky za látku, končící jí těsně pod pasem. Nestačila se ani nadechnout a přetáhl jí ten nepatrný kousek oděvu přes hlavu. Překvapeně zamrkala, když shlédla na svá odhalená ňadra. Necítila potřebu oblékat si doma podprsenku.

„To se mi líbí,“ našpulil Artur rty a přikryl její drobná bílá prsa svýma rukama. Začal je lehce hníst a přitom z Liliany nespouštěl pohled.

Náznak strachu, který se jí před chvílí zmocnil, byl ten tam. Nahradily ho zcela jiné pocity, z nichž nejvýznamnější bylo slastné rozechvění. Takle hra se jí začala moc líbit.

Arturovy obratné prsty laskaly Lilinu pleť tak lehce, že připomínaly doteky perliček. Přesto v ní vyvolávaly rostoucí tužbu, potřebu dostat víc. Oddávala se jeho obratným rukám, polibkům, které rozséval po celém jejím těle, užívala si kouzlo okamžiku a ze rtů jí splývaly tiché blažené vzdechy, zatímco se z vany zvedala horká pára.

Postupně se zbavili zbylého oblečení a mazlení o poznání zdrsnělo. Ruce po jejím těle nyní bloudily náruživěji a doprovázelo je mručení, vycházející z Arturova hrdla. Jasně dokazovalo, že i on je stržen vášní a touží po ní stejně jako ona po něm. Když ucítila hbité špičky prstů, jak se pátravě blíží k vlhkému a pulzujícímu místečku mezi jejím nohama, tlumeně vykřikla. Potlačila chuť posunout jeho ruku výš, aby už déle neotálel, aby ulevil té zízni, ukojil bušící vzrušení, které způsobilo, že nedokázala myslet na nic jiného než na tělesnou rozkoš. Konečně se dotkl horké, kluzké jeskyňky a ona se zachvěla, zvrátila hlavu a zajímavě vyslovila jeho jméno. A znovu, tentokrát hlasitěji, jako v souladu s jeho prsty, které ji nelítostně dráždily, vzrušovaly, přiváděly doslova k šílenství. Zmítala se v orgastické smršti s rukama zaborenými do Arturových vlasů, aniž si uvědomila, jak pevně je svírá.

Ale on necítil bolest. Pásl se pohledem na její tvář, z níž naprosto jasně četl uspokojení, a nedokázal z ní odtrhnout oči. Její vášnivý výbuch způsobil, že sám málem vyvrcholil. Stálo ho spoustu sil, aby se ovládl.

O chvíli později leželi ve vaně plné horké vody a vzájemně se masírovali voňavým sprchovým olejem z její sbírky. Jejich těla po sobě klouzala jako dovádějící zlatí úhoři, zmáčené vlasy se jim lepily k hlavám a kapičky z nich stékaly do tváří, kde se mísily s potem. Posadil si ji zády k sobě na klín a ona při tom spojení slastně vykřikla. Vůbec nevnímali vodu, která se šploucháním přetékala přes okraj vany, když mířili ke společnému vrcholu, divokému a dravému jako červnová bouřka, doprovázená krupobitím.

S propletenými údy nakonec zůstali ležet v chladnoucí lázni. Liliana měla hlavu položenou na Arturově rameni, poslouchala něžná slůvka, která jí líně šeptal do ucha, a s blaženým úsměvem a nepřítomným pohledem se probírala kudrnatými chloupky na jeho hrudi.

Cítila se tak šťastná, tak spokojená! Zdálo se jí, že ty krásné pocity nemůže vůbec nic zkazit. Odeť už bude všechno jen nádherné, úžasné, kouzelné... Jako tyto okamžiky. Byla si jistá, že našla lásku svého života. Intenzívní, opravdovou, zkrátka tu *pravou*. A bez nejmenší pochybnosti věřila, že jí ji nikdo a nic nemůže vzít.

Až později si uvědomila, že to možná bylo rouhání...

Dny ubíhaly a duben ukazoval svou typickou tvář. Sluníčko střídaly deště a vítr, ale Liliana nestálé aprílové počasí nevnímala. Nesla se na obláčku zamilovanosti a koupala se ve šťastných pocitech, které ji naplňovaly od chvíle, kdy ráno otevřela oči, do té, kdy usínala. V ideálním případě po Arturově boku.

Ve středu v poledne se sešla s Patricií, jejíž bujnou slámovou hřívu dnes zvýrazňovaly prameny jasně fialové barvy. Avšak i přes tu jásavou barevnost kamarádka působila dost otráveně a bylo znát, že ji začíná ovládat stísněnost, protože Marek se od nedávné hádky ani jednou neozval. Sama se zařekla, že mu nebude volat ani psát, a zatím to dodržovala, ačkoli jí to s postupujícím časem činilo stále větší potíže. Což Lilianě otevřeně přiznala.

„On to snad nakonec s tím odchodem myslel vážně,“ mračila se do svých těstovin s tuňákem. Seděly v prostě zařízené jídelně poblíž ViaSanu. Pat dnes nesloužila, a tak se rozhodla rozptýlit své chmury u oběda s kamarádkou. Jídlo ji však příliš nezajímalo, chuť jí kazila představa, že se Marek už nevrátí. I přes výbuchy, které k němu patřily asi tak jako měsíc ke hvězdám, ho milovala. A teprve teď, kdy za sebou práskl dveřmi a, jak se zdálo, zapomněl číslo jejího mobilu, si to pořádně uvědomila.

„Třeba jen potřebuje vychladnout,“ chlácholila ji Lil, zatímco nabírala libový kousek hovězího. Skoro se styděla za svůj apetit, s jakým se vrhla na guláš a knedlíky. Jenže její žaludek s Patriciiným rozladěním jaksi nehodlal soucítit a hlásil se o svá práva jako kterýkoli jiný den.

„To si nemyslím. Ten vychládá tak rychle, jako když poliješ oheň vodou. Bleskově vzplane a hned se zklidní. Já myslím, že mu hlavou vrtá to sestěhování. Měla jsem ještě počkat.“

„A na co?“ podivila se Liliana. „Po třech letech vztahu mi to přijde jako normální úvaha. Spíš jestli už není trochu pozdě.“

„Tak jsem na to měla jít asi nějak opatrněji,“ honila Pat vidličkou v talíři půlku zelené olivy sem a tam. „Jsem do všeho příliš hr,“ vyčítala si. Napíchla kousek tuňáka a otáčela jím před očima, jako by ji něčím mimořádně zaujal. Pak rybu znechuceně odhodila zpátky do talíře a zvedla obličej k Lilianě. „Jenže mě už dlouho žralo, že má prakticky všechny věci u sebe a nikam se to mezi námi neposunuje. A přitom jsem si říkala, že konečně chodím s mužským, se kterým mi to funguje.“

„Chlapi se někdy bojí závazků jako čert kříže,“ mínila Lil. „Ačkoli nechápu, co by se pro něho změnilo, kdyby bydlel u tebe.“

„Já taky ne. Nemusel by vyhazovat peníze za tu svou díru, a kdyby to nedělalo dobrotu, vždycky si může najít něco jiného. Takových podnájmů jsou mraky.“

„Možná jsi mu měla navrhnout, že to spolu zatím jen zkusíte. Tu garsonku by si mezitím nechal.“

„Jenomže to by bylo vlastně stejné jako doteď,“ namítla Pat nesouhlasně. „Nedonutilo by ho to přestěhovat si ke mně věci, pořád by měl ta svoje zadní vrátka. Chápeš?“

„Asi ano,“ vzdychla Liliana a nabodla na vidličku zbytek knedlíku, aby jím vytřela šťávu ze dna talíře. „Ti muži jsou tak komplikovaní...“

„Až příliš,“ odstrčila Pat nedotčenou porci vychladlých těstovin stranou. „Anebo něco dělám špatně já.“

„Neděláš,“ položila Liliana kamarádce dlaň na předloktí v útěšném gestu. „Uvidíš, že se to spraví. Marek si to nejspíš jenom potřebuje sám v sobě srovnat. Přece neuteče kvůli pitomému stěhování do jedné domácnosti! Možná je cholerik, ale jako blázen nebo zbabělec mi nikdy nepřipadal. Hlavně klid. A nedolžež za ním. Nic takového. Ať přijde sám.“

„No jo...“ vzdychla hluboce Pat. „Aspoň že ty jsi čerstvě zamilovaná. Po kolika měsících vlastně?“

„Po osmi nebo tak nějak,“ mávla rukou. „Abych řekla pravdu, žádný vztah jsem nehledala, prostě to přišlo samo.“

„Taky jsme to s Markem měli takhle,“ našpulila Pat rty. Pak ale potřásla hlavou se zavřenýma očima na znamení, že téma Marek pro dnešek považuje za vyčerpané, a zeptala se Lil, jak to vypadá mezi ní a Arturem. Liliana jí ve stručnosti pověděla, co se událo v posledním týdnu.

„Jsme spolu strašně krátce, takže nedělám žádné závěry,“ dodala nakonec. „Ale nemůžu si pomoci, mám takový nějaký vnitřní pocit, že to je on, jestli mi rozumíš,“ upřela na kamarádku tázavě oči.

„Je mi to jasné,“ zamumlala Patricie a na rtech se jí objevil smutný úsměv. „Moc bych ti přála, aby vám to vyšlo. Doufám, že ho brzy poznám. Musíme někam vyrazit. No jenže, sakra, to budu za křena,“ došlo jí posléze a zaškaredila se.

„Než něco domluvíme, snad se to s Markem urovná.“

„Už o něm radši nemluvme, nebo udělám tu největší blbost a rovnou mu zavolám. A tím se pěkně ztrapním, protože mi to určitě nevezme.“

„To nedělej. Už mlčím,“ položila si Lil ukazovák křížem přes ústa. Pak pohlédla na hodinky. „Krucí. Budu se muset vrátit do práce,“ vzdychla. „Mám toho dneska strašně moc.“

„Jasně. Jsem ráda, že sis na mě udělala čas,“ sáhla Pat po své obří kabelce, ve které snad nosila i náhradní pyžamo a celý stoh časopisů, soudě podle jejího objemu.

„Vždycky a ráda,“ usmála se Liliana. „Zítřka jdeme s Anetou cvičit a pak asi na pár deci. Jestli nemáš službu, budeme po půl deváté v té naší.“

„Večer mám volno,“ odvětila Patricie stručně. „Určitě přijdu.“

„Fajn, budeme se na tebe těšit.“ Lil vstala, vzala svůj tác a s kamarádkou v závěsu ho odnesla do nerezového stojanu na použité nádoby.

O několik minut později se svižně blížila k budově, v níž měly sídlo laboratoře ViaSanu. Zrovna začala v tašce hledat vstupní kartu, když koutkem oka zahlédla známou postavu a nakřčila zvědavě čelo. Zaga právě vyšel z proskleného hlavního vchodu, vytáhl si až nahoru zip u bundy a zamířil po chodníku opačným směrem, než přicházela Liliana. Jeho vysoká, pohublá postava se zřejmou námahou vzdorovala větru, který mu cuchal přerostlé šedivé vlasy. Kráčel unaveným krokem, shrbený, jako by na jeho ramenou ležela nevýslovná tíha. Což dost možná i ležela, usoudila poté, co ho chvíli sledovala.

Asi jde trochu opožděně na oběd, pomyslela si a rozhodla se pustit ho z hlavy. Od té příhody v restauraci se jím zabývala zbytečně často, a přitom jí do jeho záležitostí nic nebylo. Způsobil to její novopečený vztah s Arturem, to jistě, ale ani tak by neměla strkat nos do něčeho, po čem jí nic není.

Přesto jí to nedalo, a než zamířila ke svému počítači, klepla na dveře Arturovy kanceláře. A aniž čekala na pozvání, nakoukla dovnitř. Seděl za svým stolem a mocně se mračil do obrazovky laptopu, jak nad něčím usilovně přemýšlel.

„Arture!“ zavolala na něho tiše.

Okamžitě zvedl hlavu a obličej se mu rozzářil úsměvem dokazujícím, jak rád ji vidí. „Miláčku! Jdeš náhodou kolem?“

„To taky. Byla jsem na obědě s Pat, to je kamarádka, ještě ji neznáš,“ začala. „Jen jsem se chtěla zeptat na Zagu. Teď jsem ho totiž zahlédla, jak odchází.“

„Nebylo mu dobře.“ Arturův úsměv poněkud zakolísal, až mu nakonec úplně sklouzl z tváře. „Nepůjdeš dál?“ pozval ji, protože zůstávala mezi dveřmi.

„Na chvíli,“ kývla a zavřela za sebou.

„Sedni si,“ pokynul rukou k Vojtově židli. Přisunula ji blíž k jeho stolu a očima ho přitom vyzvala, aby jí Zagův stav trochu osvětlil. V duchu se za svou zvědavost maličko styděla, připadala si jako všetečný zevloun u nějakého neštěstí, ale nemohla si pomoci. „Stěžoval si na bolest hlavy a opravdu nevypadal dobře. Prý už spolkl tři ibalginy, a přesto to nechce povolit. Nakonec si vzal půlden volna a odešel to domů zaspát. Tedy doufám,“ dodal poněkud skepticky.

„Doufáš...?“ naznačila otázku.

„Doufám, že se místo toho nešel domů opít. Mám tak trochu podezření, že ta jeho bolavá hlava souvisí spíš s abstíněním než se změnou počasí,“ zamračil se.

„Hm, tak to jsem zvědavá, jak bude vypadat zítra,“ odušila ponuře.

Nevypadal nijak. Jednoduše proto, že do práce vůbec nedorazil. Arturovi, který se ho celý den snažil zastihnout na telefonu, to nezvedal. A Němec, přestože byl veskrze klidný člověk, začal pomalu zuřit. Nebylo divu. Zvláště když se Vojta neukázal ani v pátek.

Liliana na Arturovi poznala, že se mu to vůbec nelíbí. Poslední pracovní den týdne byl roztěkaný, nepozorný a nevrlý. Chtěli si večer někam vyrazit, ale neměla odvalu se ho zeptat, v kolik hodin se pro ni zastaví. Téměř hmatatelně cítila jeho obavy.

Když se balila a vypínala počítač, uvažovala, zda se s ním má jít rozloučit, anebo ho raději nechat být a počkat, až se ozve sám. Artur však její dilema vyřešil tím, že ve chvíli, kdy s váhavým výrazem zasouvala židli za stůl, strčil hlavu do její kanceláře.

„Už odchází?“ zeptal se a ona zřetelně viděla, jak se mu v očích zračí únava. Bylo jí to líto.

„Ano,“ přikývla a sebrala ze stolu svou kabelku. „Ty tady ještě zůstaneš?“

„Měl bych, mám tolik práce, že nevím, kam dřív skočit. Jenže se nemůžu soustředit.“ Vešel do místnosti, aniž čekal na pozvání, a opřel se zády o zeď vedle zárubní. Ruce vrazil hluboko do kapes svých džín a zadíval se na Lilianu zpod svráštělého obočí.

Mezitím k němu došla. „Máš starost o Vojtu,“ poznamenala celkem zbytečně a položila mu ruku na tvář v něžném gestu. „Vůbec se ti nezval?“

„Ne. Nevolať ani Němcovi. A teď už má vypnutý mobil.“

„Bojíš se, že se mu něco stalo?“

Přikývl. „Ano, docela ano,“ povzdechl a přikryl její drobnou ruku svou dlaní. „Je divné, že se neobjevil ani neomluvil. Pořád musím myslet na tu jeho středeční migrénu. Třeba mu něco bylo. A pak jsou tady jeho deprese. Mohl by si třeba ublížit.“

„Ach bože,“ zamumlala chápavě. Artur měl pravdu. „Co chceš dělat?“

„Rozhodl jsem se, že za ním zajdu domů. Snad tam bude.“

„To by asi měl,“ souhlasila.

„Promiň, vím, že jsme chtěli jít ven, jenže já zkrátka musím zjistit, co s ním je. Ale hned potom bych za tebou rád přišel, tedy jestli jsi pro.“

„Samozřejmě.“ Koneckonců večer můžou strávit u ní doma, a možná to tak bude i lepší než v nějakém pátečně přeplněném podniku.

Pak ji však něco napadlo. „Jdeš k němu hned?“

„Ano.“

„Tak já půjdu s tebou.“

„No... Proč ne. Ale Vojta by mohl být opilý nebo tak něco,“ namítl trochu nejistě. Okamžitě jí došlo, že předvídá potíže a rád by ji před nimi uchránil.

„To mi nevadí, nakonec už jsem viděla, jak se umí zpráskat. A kdyby mu něco bylo, může se další člověk hodit,“ odpovíděla odhodlaně.

Artur ještě malou chvíli váhal, než pomalu kývl hlavou. „Tak dobře. Zajdu si jen pro bundu, hned jsem zpátky.“

Počkala na něho ve vestibulu u východu a společně vyšli do odpoledne, po několika většinou zamračených dnech zalitého sluncem. Vzal ji okolo pasu jako obvykle, z jeho napjatého postoje však vyčetla vnitřní nepokoj, který ho prostupoval. Přimkla se k němu a srovnala s ním krok. Šli rychle a celou cestu k domu, kde Vojta bydlel, nepromluví ani slovo. Když míjeli restauraci, ze které ho minulý týden odváděli, Lil na Artura krátce pohlédla, ale zdálo se, že je pohroužený do vlastních myšlenek, a tak také mlčela.

Konečně dorazili k cíli. Hlavní vchod nebyl ani dnes uzamčený, dalo se tedy předpokládat, že prastarý zámek vůbec nefunguje. Vyšli po schodech nahoru. Schodiště osvětlovaly pouze sporé světlíky, a tak bylo i přes slunečný den nevlídně ponuré. Světla však bylo právě tak dost, aby si viděli pod nohy, takže se nenamáhal s rozsvícením.

Ocitli se v nejvyšším patře a zamířili bok po boku ke dveřím, kterými před deseti dny vlekli společensky unaveného Zagu. Artur natáhl ruku ke zvonku, když vtom si Liliana všimla, jak se prudce zarazil. „Co to...“ zabručel pod vousy. Sledovala očima jeho pohled, a když zjistila, co ho zastavilo, také strnula.

Dveře nebyly dovřené. Dobře si pamatovala, jak špatně doléhaly a kolik síly musel Artur vynaložit, aby je zabouchl. Bylo možné, že za sebou Vojta běžně nezamykal, a tak zkrátka zůstaly pootevřené. Ale jak dlouho už tak jsou? Téměř ve stejném okamžiku se k sobě obrátili a vyměnili si zmatené pohledy. Pak Artur pokrčil rameny, natáhl ruku a hlasitě zaklepal. „Vojto?“ zavolal přitom. „Jsi doma? To jsem já, Artur!“

Z útrob bytu se neozvalo vůbec nic. Artur na okamžik zaváhal a zkusil zvonek. Dvakrát ho důrazně stiskl. Jeho ostrý zvuk jim rval bubínky i ven-

ku na chodbě, ale pokud byl Vojta uvnitř, buď hodně tvrdě spal, anebo měl v uších špunty. Jako nejpravděpodobnější se však jevila možnost, že v bytě vůbec není.

„Půjdu dovnitř,“ řekl stručně Artur. Liliana neprotestovala, ale byla rozhodnutá jít tam s ním. A tak, když vzal za ohmatanou kliku a otevřel dokořán, postoupila do úzké chodby v jeho těsném závěsu. Otočil se na ni. „Nechceš raději počkat venku?“

„Ne,“ zavrtěla rázně hlavou. „Jdu taky.“

Hned za dveřmi málem zakopli o hromadu bot. Pamatovala si, že se tady vršily už posledně, nyní se však zdálo, že se jejich počet zdvojnásobil. Další věc, které si všimla a která v ní rozezněla varovnou strunu, byl převržený věšák. Šatstvo, které na něm původně chaoticky viselo, bylo rozházené po podlaze a pomuchlané. Zdálo se, že po něm někdo přešel. Že by nekoordinovaný příchod po prudké alkoholické smršti v nějakém baru?

Přestože si tuto domácnost spojovala se zašlým nepořádkem, nyní na ni působila ještě jiným dojmem. Nedokázala ho však hned pojmenovat. Ve vzduchu se vznášelo cosi zlověstného. Mimoděk se přikrčila za Arturovými zády, zatímco postupovali chodbou a rozhlíželi se nalevo a napravo. Když se propletli poházenými svršky ke dveřím vedoucím do kuchyně, nahlédli dovnitř.

„Vojto? Jsi tady? Haló!“ zvolal opět Artur. Bez odezvy. Ticho se vrátilo jako mrazivá ozvěna.

Liliana se trhaně nadechla zatuchlého vzduchu. Vojta nejspíš několik dní nevětral a ovzduší v bytě bylo suché, prosycené pachem zvětralého alkoholu, prachu a potu. Ještě snad čehosi, co však nedokázala rozpoznat.

Stáli na prahu místnosti, zšerelé kvůli zatažené tmavohnědé žaluzii, a začali se rozkoukávat, když Artura napadlo přejít k oknu a žaluzii vytáhnout. Kuchyň rázem ozářily sluneční paprsky a odhalily její smutnou zanedbanost. A taky neobvyklý binec.

Nechápavě hleděli na hromadu rozbitého nádobí, které nejspíš někdo smetl z kdysi jistě hezké a praktické, dnes však už jen beznadějně ohmatané linky pokryté množstvím neidentifikovatelných fleků. Dvě dřevěné židle byly převržené a jedna z nich měla zlomenou nohu. Květináče se zaschlými zbytky kytek ležely rozhozené pod poličkou, kterou nejspíš kdysi zdobily, a jejich střepy se mísily s vysypanou hlínou a pozůstatky kořenů. Ubrus se stolu kdosi strhl a ve zmuchlané hromádce odhodil pod něj, kde se nacházely také skleněné úlomky patrně někdejší sklenice.

„Co to má znamenat?“ vysoukala ze sebe skrz stažené hrdlo Liliana a chytila Artura za ruku.

„Nevím,“ odvětil trochu nepřítomně, zatímco očima rentgenoval tu spoušť. „Ale moc se mi to nelíbí.“

„Mně taky ne,“ přisvědčila stísněně.

„Projdeme zbytek,“ navrhl věcným tónem. „Možná bys ale měla jít ven a někoho zavolat.“

„Myslíš policii?“

„Hm,“ pokýval hlavou s pevně semknutými rty. Tvořily v jeho obličejí nezvyklou úzkou čárku.

Hlasitě polkla. „Ty myslíš, že to...“ máchl rukou nad zrušeným zařízením, „že to neudělal Zaga? Třeba v opilosti?“

„Spíš mi to připadá, že se tady někdo s někým popral,“ prohodil zamýšleně a sklonil se nad skvrnou, kterou objevil na dlažbě jen několik centimetrů od stolu. Přiklekl k ní a pak po ní přejel prstem. Zvedl ukazovák k očím, promnul mezi prsty to, co mu na něm ulpělo, a nakonec k němu přičichl. „Zaschlá krev,“ prohlásil neomylně a vstal.

„Panebože.“ Lilianin žaludek udělal kotrmelec. „Ty myslíš, že je jeho?“

„To nevím. Ale něco se tu stalo. Počkej tady.“ Zůstala stát na místě s pěsti přitisknutými k ústům a sledovala ho, jak se účelně pohybuje po bytě. Bez otálení přešel do chodby, rychle nahlédl do koupelny, pak do obývacího pokoje, a nakonec se podíval do ložnice.

„Nikdo tady není,“ vrátil se k Lil. „Ale všude je to stejně rozházené.“

Odvázila se nakouknout do obývacího pokoje a při pohledu na ten zmar se jí udělalo skoro špatně. Jedna vysoká police zůstala překocaná přes sedací soupravu a kolem dokola se válely desítky knih, které z ní vypadly. I tady ležely na koberci skomírající květiny v rozbitých květináčích a zásuvky zely dokořán. Některé z nich kdosi vytrhl z pojezdů a odhodil na zem. Jako zázrakem na svém místě stál téměř nový televizor s úhlopříčkou nejméně sto deset centimetrů.

„Tu Vojta kupoval loni,“ promluvil Artur vedle Liliany, když spatřil, na co se dívá. „Marie už na tom byla dost špatně a celé dny proležela na gauči. Chtěl, aby mohla sledovat své oblíbené seriály na pořádné televizi.“ Jeho hlas zněl hluše.

Odvrátila se a zamířila do ložnice, ale než tam došla, Artur ji dostihl a vzal za předloktí. „Neměla bys tam chodit.“

„Proč?“ rozevřela doširoka oči. „Co je tam?“ vypravila ze sebe s námahou, protože se jí náhle stáhlo hrdlo. „Pověz mi to!“

„Nevypadá to tam moc dobře,“ odpověděl vyhýbavě a sáhl do kapsy pro mobil. „Radši zavolám policajty.“

Sledovala ho se zaťatými pěstmi a spodním rtem vtaženým do úst. Nakonec jí to nedalo, a zatímco Artur hovořil do telefonu, udělala dva opatrné kroky vpřed a zastavila se na prahu ložnice. Dech se jí zadrhl v hrudi.

Zválené povlečení bylo poznamenané krvavými cákanci stejně tak jako světlý koberec. Stopy krve byly i na nočním stolku a na stěně nad postelí. Nebyly to žádné kaluže, nejspíš nešlo o fatální krvácení, ale rozhodně tady muselo k něčemu dojít, možná opravdu k zápasu. Ztuhlá hrůzou zírala do místnosti, která se jí před několika dny zdála zpustlá, dnes však nesla jasně známky zkázy.

Nejhorší ze všeho byla ta krev. Střepy po rozbité noční lampičce nebo věci nešetrně vyházené ze skříní, jejichž otevřené dveře vypadaly jako rozšklebené, bezzubé tlamy, se před tím krvavým důkazem násilí zdály naprosto bezvýznamné.

Ucítila na ramenou tíhu Arturových dlaní. Překvapilo ji, jak jsou chladné, což vnímala i přes sáčko, které měla na sobě. Ještě nikdy neměl studené ruce, naopak. Připisovala to šoku a sklíčenosti. Očividně měl podezření, že se jeho přítel dostal do potíží. Jen nevěděl, do jakých a proč.

Netušila to ani ona.

„Za chvíli někdo přijede,“ promluvil za ní tichým hlasem. „Počkáme tady.“

„Dobře,“ přikývla na souhlas. Ještě chvíli stáli mlčky ve dveřích a pak se vrátili do chodby. Teprve nyní si všimli, že stopy po krvi jsou i zde. Jen v šeru a na tmavé dřevěné podlaze nebyly tolik patrné, a tak je dříve neznamenali. Liliana se podívala na Artura a přistihla ho, jak si zevnitř bolestivě kouše tvář a obě ruce zatíná v pěst. Zdál se jí rozčilený, což dobře chápala. Sama se cítila všelijak, jen ne dobře. V Zagově bytě převráceném vzhůru nohama a poznamenaném krví měla navíc dojem, že se na ně co nevidět zítí stropy.

„Co si o tom tady myslíš?“ obrátila se k Arturovi, aby přehlušila tíživé ticho, a naznačila prstem kolečko, čímž poukázala na prostor kolem sebe.

Zatvářil se bezradně. „Těžko říct. Možná se sem někdo vloupal a Vojta ho překvapil. Mohlo se stát cokoli. Ale třeba je někde venku a o tomhle ani neví.“

„Ale tomu moc nevěříš, vid?“

„Ne,“ vypustil z plic vzduch. „Bohužel.“

Nahlédl do obýváku. „Zdá se, že někdo něco hledal. Peníze nebo cennosti, kdo ví? Vojta měl taky notebook, ten nikde nevidím. A určitě tady musí být nějaké šperky po Marii, pokud si dobře vzpomínám, nosila jich hodně.“

„Proč by ale někdo chtěl vykrást zrovna Zagu?“

„To mohlo být náhodné. Anebo si ten byt někdo vytipoval. Ze dvou na patře je jediný obývaný, zloděje by tak nikdo nevyrušil.“ Přejel si rukama přes obličej. „Ale nechápu, kde je Vojta. Kdyby ho někdo přepadl nebo přišel domů a našel byt v tomhle stavu, přece by to nahlásil!“

„Pokud by právě nebyl namol.“

„Jenže tohle muselo nadělat spoustu rámusu,“ namítl. „I kdyby vyspával opici, vzbudil by se. No...nejrozumnější asi bude nechat to na policii,“ zamračil se pak s poněkud stísněným výrazem.

„Máš pravdu,“ vzdychla. Přitáhla si klopy modrého saka a ztichla.

Artur ji ochranitelsky objal a přivinul k sobě. Mrzelo ho, že dnešní večer, na který se těšil podobně jako na ty ostatní, které s Lil trávil, pravděpodobně skončí úplně jinak, než si maloval. Ale ve stínu událostí z Vojtova bytu byla nálada jich obou zmrazená a veskrze mizerná. Z držení Lilianina těla se dalo vypozerovat napjaté ochromení. Bylo mu jasné, že to co tady našli, jí otřásló víc, než dává najevo.

Nebyl na tom jinak.